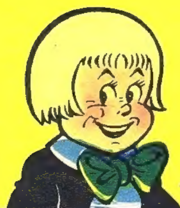
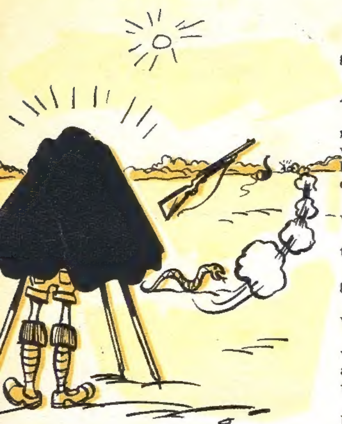


SJORS

van de Rebellenclub

20 juli 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 29



Blijf nou eens even staan!

Advertentie in de London Times:
Een bankbediende, zo juist uit de gevangenis ontslagen, zoekt betrekking.

Appels

Toen het hoofd van de school zijn kamer binnenkwam, zaten daar een stuk of vijf jongens, die door de onderwijzer van hun klas naar hem toe gestuurd waren om een bestraffing in ontvangst te nemen.

,,Wat hebben jullie gedaan, jongens?'' vroeg hij.

,,Ik heb op de speelplaats gefietst en toen appels in het water gegooid.''

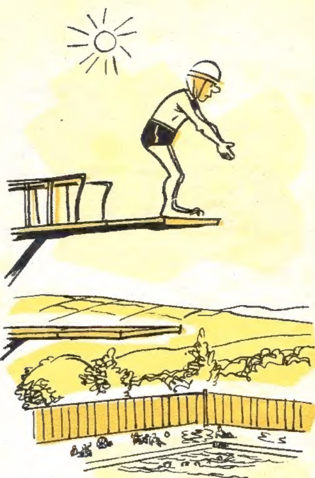
,,En jij?'' vroeg hij aan de tweede jongen.

,,Ik heb gefloten en toen appels in het water gegooid.''

Zo ging het door. Ook de derde en de vierde hadden overtredingen begaan en appels in het water gegooid. Toen zei hij tegen de vijfde jongen:

,,En jij hebt natuurlijk ook appels in het water gegooid, hè?''

,,Nee, meneer,'' was het antwoord. ,,IK BEN APPELS.''



Grappen en grollen

Enrico Caruso, de wereldberoemde zanger, kreeg, terwijl hij in de Verenigde Staten op reis was, pech aan zijn auto. Vlakbij ontdekte hij een boerderij en ging erheen. Hij werd vriendelijk ontvangen en omdat het al laat op de avond was, stelde de boer voor dat hij bij hem zou overnachten. Caruso nam het aanbod graag aan en stelde zich daarop voor. Toen de boer de naam Caruso hoorde, sprong hij op, schudde de hand van de grote zanger en riep uit: ,,Meneer Caruso, wat vind ik het prettig dat ik met u mag kennismaken! Wie had ooit gedacht dat ik in mijn huis zo'n beroemd man als u zou mogen ontvangen, u, de grote Robinson Caruso!''

,,Hoe komt het, dat je zo laat bent, Jansen?'' vroeg de chef aan zijn jongste bediende.

,,Ik heb me verslapen, meneer!''

,,Wat? Slaap je dan thuis óók?''



Het spijt me, deze heer was u voor!

Hollywood had als figurant een Indiaan geëngageerd. Op een goede dag, toen de roodhuid rustig op de orders van de studio zat te wachten, kwam een filmster voorbij, die de arme inboorling vriendelijkheid wilde tonen.

,,En,'' zei hij, ,,hoe vindt u onze stad?''

,,Mooi,'' antwoordde de roodhuid. ,,En hoe vindt u ONS land?''

Twee zwervers liepen van de ene stad naar de ander. Opeens zagen ze onderweg een motor met zijspan staan. Er was niemand in de buurt en hun besluit was gauw genomen. De een sprong in het zijspan en de ander op de motor en in vliegende vaart gingen ze er vandoor. Na een half uur keek de bestuurder eens naar zijn vriend in het zijspan en toen hij diens gezicht zag, stopte hij onmiddellijk. De man zag vuurrood, zijn ogen puilden bijna uit hun kassen en hij kon haast geen adem meer halen.

,,Lieve help,'' riep de bestuurder, ,,wat mankeert jou?''

,,Wat mij mankeert?'' hijgde de ander. ,,Er zit geen bodem in het zijspan en ik heb al die tijd moeten lopen.''



Kijk, daar heb je een van de leden van het scheepsorkest!

MUG en MIK


VOETBAL-CLUB
JIJ SPEELT ZATERDAG, MIK! HOUD JE FIT! DENK AAN JE DIEET — EN VOOR MUG GELDT HETZELFDE!
OKÉ!
LIJST VAN SPELERS


RESTAURAN
RESTAURANT
MUG!!!
HALLO, MIK! EET JE MEE?


LAAT DIE VIEZE DINGEN STAAN! ZATERDAG MOET JE FIT ZIJN!
LEKKERE BOLLEN
CHOCOLADE EI


HAD JIJ IETS OVER VIEZE DINGEN?
DIRECTEUR
LIEVE HELP, NU BEN JE ER GLOEIEND BIJ!


JE KUNT BETER WAT KOPEN VOOR HIJ WOEDEND WORDT!
EH... EIGENLIJK WILDE IK DAT PRACHTIGE CHOCOLADEËI KOPEN!
AH, DAT KLINKT BETER!
CHOCOLADE EI


TOT ZIENS!
ZULLEN WE EEN STUKJE NEMEN?
NEE! IK MOÉST HET WEL KOPEN! MAAR WE MOETEN AAN ONS DIEET DENKEN!


IS DAT DE TRAINER NIET?
LIEVE HELP, JA! HIJ ZAL ME VAN DE LIJST SCHRAPPEN ALS HIJ ME ZO ZIET!


WE DOEN NET ALSOF WE AAN HET OEFENEN ZIJN! HIER, GOOI TERUG!


BAH! HET SMELT EN KLEEFT AAN MIJN HANDEN!
SCHIET OP!


HIER DAN!


KLEDDER!


CHOCOLA ETEN NA WAT IK GEZEGD HEB? JULLIE ZIJN BEIDEN VAN DE SPELERSLIJST GESCHRAPT!
LIJST VAN SPELERS


RESTAURANT
NEEM MAAR, MIK! WE ZIJN NOU NIET MEER OP DIEET!
IK HEB AL ZOVEEL CHOCOLA NAAR BINNEN GEKREGEN, DAT IK GEEN HONGER MEER HEB! IK NEEM ALLEEN EEN KOEKJE!

Inspecteur Kahanam

EVA WAS DOOR PROFESSOR KORB IN EEN GROT IN DE BERGEN VASTGEBONDEN. INMIDDELS WAS DE GROTE STUWDAM IN WERKING GETREDEN.























WIJ ZIJN TEGENSTANDERS, JUFFROUW! HET SPIJT ME... EEN SIGARET? DAT IS ALLES WAT IK VOOR U DOEN KAN!
DAAR BEN JE EINDELIJK! IK HEB ME MET ANDRIOS IN VERBINDING GESTELD. HIJ WACHT ONS MET ZIJN BOOT IN NAPELS OP!
STIL, HILDA! DAAR STAAT EEN GETUIGE!
IK DENK NIET DAT ZIJ DEZE INLICHTING NOG KAN GEBRUIKEN!
JE WEET NOOIT HOE IETS AAN HET LICHT KAN KOMEN! WEES DUS VOORZICHTIG!
BIJ DEZE WOORDEN VOELDE EVA HAAR BLOED STOLLEN.
IK HOEF ME GEEN ILLUSIES MEER TE MAKEN!
GA VIA HET VOETPAD NAAR DE GROTE WEG! MEN MAG ONS NIET SAMEN ZIEN TERUGKEREN!
TOT MORGEN!
WEES NIET BANG! IK GEBRUIK GEEN WAPEN ALS ER ANDERE MIDDELEN ZIJN. IK KIJK ALLEEN UW BOEIEN NA EN BIND OPNIEUW EEN DOEK VOOR UW MOND.
JE WEET NOOIT WIE ER LANGSKOMT! U VRAAGT ZICH ZEKER AF **WAT DIE ANDERE MIDDELEN ZIJN?**
OP DIT OGENBLIK STIJGT HET WATER IN HET DAL METER VOOR METER. HOORT U HET NIET BULDEREN EN KOLKEN?
DAAR KOMT HET AL! WELDRA ZAL HET TOT UW KNIEËN REIKEN, DAN TOT UW MIDDEL EN DAN...
HET SPIJT ME U TE MOETEN ACHTERLATEN... MAAR IK HOUD NIET VAN KOUDWATERBADEN, **HA, HA!!!**
KORB LIET EVA AAN HAAR LOT OVER EN GING DE GROT UIT...
OPEENS HOORDE HIJ VOETSTAPPEN
DAT IS KAHANAM! ALS HIJ DICHTBIJ IS, LAAT IK DIT ROTSBLOK NAAR BENEDEN VALLEN!

Het zwarte veulen

IN HET BEGIN VAN DE ACHTTIENDE EEUW KREEG DE AVONTURIER DICK TURPIN EEN BAAN OP DE BOERDERIJ VAN DE OOM VAN LUCY EN WILL DERRING. HIJ WERD VERRADEN EN SOLDATEN PROBEERDEN HEM TE ARRESTEREN.











HUN OOM KEEK HEEL ERNSTIG...

LUCY, WILL, HEBBEN JULLIE DIE JONGE SCHURK, DIE ZICH TOM DICKSON NOEMDE, BESCHERMD?

WEES EERLIJK: WIST JE DAT HIJ IN WERKELIJKHEID DICK TURPIN WAS?

HOEWEL LUCY BLEEK WERD, AARZELDE ZE NIET...

JA, IK WIST HET! IK WILDE DICK EEN KANS GEVEN!

ZO! DAARVOOR ZOU IK JE NAAR DE GEVANGENIS KUNNEN STUREN.

LUCY'S OOM EN TANTE PLEITTEN VOOR HAAR...

ZE IS JONG! ZE DACHT ER NIET AAN DAT ZE IN STRIJD MET DE WET HANDELDE!

ZEND HAAR NIET NAAR DE GEVANGENIS!

NA ENKELE MINUTEN VAN GESPANNEN AFWACHTEN...

OMDAT ZE NOG ZO JONG IS, ZAL IK HAAR NIET AANKLAGEN; MAAR IK BEVEEL DAT ZIJ EN HAAR BROER BINNEN VIERENTWINTIG UUR DEZE STREEK VERLATEN!

ZE VONDEN HET VERSCHRIKKELIJK DAT ZE DE BOERDERIJ, DIE ZO LANG HUN THUIS GEWEEST WAS, MOESTEN VERLATEN. MAAR HET KON NIET ANDERS!

DE VOLGENDE MORGEN VERTROKKEN ZE MET TOBY EN HUN SCHAMELE BEZITTINGEN.

DAG, OOM EN TANTE! HARTELIJK BEDANKT VOOR ALLES!

DÁÁG! PAS GOED OP JEZELF! TANTE AGNES EN IK ZULLEN AAN JULLIE DENKEN.

DIE HELE DAG LIEPEN ZE VOORT...

LONDEN

ZE HADDEN WAT GELD, DAT HUN OOM HUN GEGEVEN HAD, EN GENOEG ETEN VOOR DE EERSTE TIJD. TEGEN DE AVOND WAREN ZE NOG VER VAN DE DICHTSTBIJZIJNDE STAD VERWIJDERD.

MAAR TOEN ZE VOORBIJ EEN BOCHT VAN DE WEG KWAMEN...

LUCY, KIJK DAAR EENS! IK ZIE TENTEN...

HOOR! MUZIEK EN GELACH! HET LIJKT WEL EEN KERMIS!

ZE KWAMEN BIJ EEN HEK, WAARBOVEN EEN BORD HING...

KIJK, LUCY! ZE VRAGEN HELPERS!

LATEN WE VRAGEN OF ZE TOBY EN ONS WILLEN!

BARNY CRUNCHERS REUZENKERMIS
GAAT DAT ZIEN
ONDER ANDEREN:
SAMSON
DE STERKE MAN
JERRY
DE CLOWN
SANDRA
DE WAARZEGSTER
HELPERS GEVRAAGD
BARNY CRUNCHER

De slavenkoopman van Pompeï

IN DE HAVENWIJK VAN GENUA ZOCHTEN MARCUS EN KELTON NAAR DE SLAVENJAGERS, DIE KELTONS ZUS MILJA EN BROER UDON ONTVOERD HADDEN. ZE WISTEN NIET DAT DE MANNEN ZICH VLAKBIJ BEVONDEN...











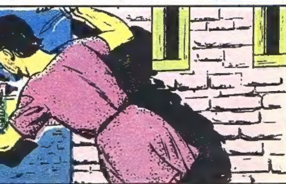













GA JIJ MAAR NAAR JE MAKKERS, MANNETJE!
ACHTERUIT!
HELP!


OPZIJ, MARCUS!


PFFT! DAT WAS OP HET NIPPERTJE!
BARSIUS WIERP DAT VAT NAAR BENEDEN! IK HEB HEM NU DUIDELIJK HERKEND!


UIT DE WEG! WE HEBBEN NU GEEN TIJD VOOR JULLIE! WIJ MOETEN ACHTER BARSIUS AAN!
UMPF!


BARSIUS RENDE NAAR DE KADE...
KAP DE TROSSEN! ZE ZITTEN ME ACHTERNA! HET IS MISGELOPEN!


VERDRAAID! ZE STEKEN VAN WAL! DE SCHAVUIT ONTSNAPT TOCH NOG! PAS OP, ZE SCHIETEN!


HET ZOU ME NIET VERBAZEN ALS MILJA EN UDON ZICH OP DAT SCHIP BEVONDEN! ER VALT GEEN TIJD TE VERLIEZEN! WE MOETEN PLINIUS WAARSCHUWEN EN MET EEN PATROUILLEBOOT DE ACHTERVOLGING INZETTEN!

Het komt in de bus



ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Dirk Reinsma (13), Mauritsstraat 4, Witmarsum (Fr.), wil corresponderen met een meisje of jongen van zijn leeftijd. Hobby's: postzegels, speldjes, voetbalplaatjes, sport. • *Gerda v. Ginkel (14), Zilvergeldstraat 31, Utrecht*, wil corresponderen met meisjes en jongens van haar leeftijd. • *Henk Visser, Patersweg 273, Dordrecht*, geeft voor elk speldje dat hij ontvangt tien postzegels van de hele wereld of tien sigarebandjes of vijf suikerzakjes. Henk is veertien. • *Henny Munnink (17), Klas 95, v. Ghentkazerne, Toepad 120, Rotterdam*, zoekt een r.k. correspondentievriendin. • *Elly de Leeuw (14), Baarleseweg 52, Alphen (N.-Br.), Toos Blous (14), Baarleseweg 32, Alphen (N.-Br.),Elly Biemans (13), Baarleseweg 42, Alphen (N.-Br.)*, en *Jo Huijben (13), Baarleseweg 17, Alphen (N.-Br.)*, zoeken ieder een r.k. correspondentievriendin van hun leeftijd, liefst niet in Noord-Brabant. • *Rob Italiaander, Rembrandtstraat 67, Heerlen*, wil corresponderen met een meisje tussen dertien en vijftien jaar. • *Agnes van Hastenberg (14), Markt 10, Sint-Oedenrode (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Jos v. d. Heyden (9), Rondestraat 29, Ravenstein*, wil corresponderen met iemand van zijn leeftijd. Hobby's: voetballen, rolschaatsen. • *Geert Essing (18), Vermeerstraat 10, Zwijndrecht*, wil corresponderen met een meisje (liefst baptist) tussen zestien en achttien jaar. • *Agnes Pool (16), Jagerskampen 18, Haren (Gron.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, liefst in Groningen of Drente. • *Marie-Thèrese Schellekens (14), Kardinaal van Rossumstraat 32, Dongen (N.-Br.)*, wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. Hobby's: schaatsen, zwemmen, lezen. • *Pia Boezaard (14), Prinses Irenelaan 10, Katwijk*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst niet in Zuid-Holland, Brabant of Limburg. • *Nellie van Kooten (14), Prinses Marijkestraat 16, Slikkerveer*, wil corresponderen met een meisje in Engeland of Duitsland. Hobby's: zwemmen, foto's van filmsterren. Wie heeft adressen? • *M. H. Mast (17), Robert Baeldestraat 19c, Rotterdam-16*, wil corresponderen met een meisje in Brabant (liefst in het Engels). • *Jan Craenmehr (16), Zegersstraat 50, Horst (L.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Joop de Vries (16), Wulpstraat 9, Enschede*, zoekt een correspondentievriendin van zijn leeftijd. • *Joke de Boer (16), Oranjelaan 3, Meppel*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Janny Hoen (14), Th. de Keyserstraat 251, Enschede*, wil corresponderen met een Belgische of Duitse jongen van haar leeftijd. • *Ria Huisman (13), Woudweg 96, Klarenbeek (Gld.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, lezen, foto's van filmsterren en zangeressen. • *Tienie Habets (18), Termaar E 22, Klimmen (L.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Hariena (14)* en *José (12) Slegers, Oude Limbrichterweg 53, Sittard*, willen corresponderen met twee r.k. jongens van hun leeftijd. Hobby's: gitaar spelen, twist. • *Pieter Prak (16), Witte de Withstraat 20, Winschoten, Lammert Werkman (16), Azaleastraat 59, Winschoten*, en *Martin Boschma (16), Beukenlaan 1, Winschoten*, willen corresponderen met drie vriendinnen, liefst in Noord- of Zuid-Holland, Utrecht of Gelderland. • *Frans v. d. Laan (14), A.r.-straat B. 1, Nieuwe-Pekela*, en *Andries Westerholt (14), Prunuslaan 14, Nieuwe-Pekela*, willen corresponderen met meisjes van hun leeftijd. • *Co Zwanink (15), Domineeslaantje 25, Breukelen*, wil postzegels ruilen. Hij geeft zegels van de hele wereld in ruil voor zegels van Vaticaanstad. • *José Dahmen (14), Kalverstraat 13, Maasbracht (L.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, liefst in Noord- of Zuid-Holland. Hobby's: foto's van filmsterren en zangers, grammofoonplaten verzamelen. • *Truus Eberson (13), Rijksweg Noord 47, Susteren (L.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd in Nederland. Hobby's: wielrennen, foto's van Elvis, zwemmen, schaatsen. • *Mariet Eberson (10), Rijksweg Noord 47, Susteren (L.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, schaatsen. • *Marianne v. Kooy (16), P. de Hooghstraat 6, Sittard*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Ina Moerland, Molenstraat 77, Oud-Vossemeer*, wil corresponderen met een meisje van twaalf jaar. Hobby's: foto's van filmsterren, suikerzakjes, muziek. • *Guus van Spreeuw, Jan van Galenstraat 8, Roermond*, wil corresponderen met een meisje tussen veertien en zeventien jaar, liefst in Roermond of omgeving. • *Willie Dam (13), Balkweg 42, Donkerbroek*, en *Fietje de Weerd (14), Tjongervallei 45 B, Donkerbroek*, willen corresponderen met een meisje van hun leeftijd. • *Niels Kruiswijk, Nieuwendammerdijk 102, Amsterdam-N.*, wil corresponderen met meisjes van zeventien jaar in de omgeving van Amsterdam. Hobby: zwemmen. • *André Bos (15), Herenweg 13, Houten (Utr.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst in de omgeving van Utrecht. • *Feri Biezemans, Notaris Roesstraat 34, Winssen (Gld.)*, wil corresponderen met een meisje. • *H. Flikkema (m., 18), Hoofdweg F 275/1, Spijk (Gron.)*, en *T. Flikkema (m., 17), Ubbemasingel F 444, Spijk (Gron.)*, willen corresponderen met een jongen van hun leeftijd. • *Marina v. Blokland (16), Dorpsstraat 3, Bunnik (Utr.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst in Limburg of het westen van Gelderland. • *Bennie van Bokhoven (11), Peeskesweg 119, Stokkum (Gld.)*, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. • *H. Ruiter, Burg. Haverkampstraat 17, Dinxperlo (Gld.)*, wil corresponderen met een meisje van vijftien jaar. • *Tonnie Dreesen (13), Sint-Jozefstraat 72, Meerssen (L.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje tussen dertien en vijftien jaar. • *Anneke Wijnhold (14), Marconiflat 24, Stadskanaal*, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. Hobby: foto's van Cliff, Elvis en Conny Froboess. • *Gerda Scholten (14), Beatrixstraat 15, Nijverdal*, wil corresponderen met een r.k. meisje of jongen van haar leeftijd. • *Thieu Janssen (16), Muggenberg 3, Heeze*, en *Nelly Janssen (14), Muggenberg 3, Heeze*, willen ieder corresponderen met een r.k. jongen of meisje van hun leeftijd. Hobby's: lucifersmerken, bierglazen, sigarebandjes (Thieu); foto's van Cliff (Nelly). • *Heleen Spit (15), Weth. Haantjesstraat 46, Enschede* wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd, liefst in de omgeving van Nijmegen. Hobby: sport. • *Heerke Friso, Kerkstraat 17, Niehove (Gron.)*, doet de volgende aanbieding: wie hem tien Full-Speedautoplaatjes stuurt, ontvangt twee voetbalplaten; wie er twintig of meer stuurt, ontvangt één grote voetbalplaat. • *Peter Quick (13), Anton de Haenstraat 114, Den Haag*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Margreet Bal (12), P.C. Hooftstraat 24, Leeuwarden*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Derktje Luttje (16), Bouwke 25, Westerlee (Gron.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. •

CORRESPONDENTIEADRESSEN IN JAPAN BESCHIKBAAR

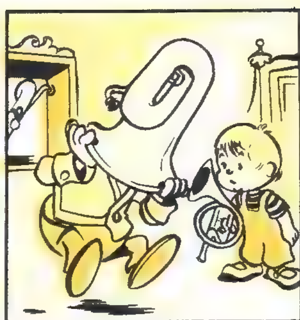
A. NEKEMAN, J. VAN GOYENSTRAAT 43, VEENENDAAL, heeft ruim vijfhonderd adressen van jongelui in Japan, die willen corresponderen met Nederlandse jongens en meisjes. Wie een Japanse correspondentievriend of -vriendin wil hebben, kan naar het bovenstaande adres schrijven onder bijvoeging van twee postzegels van twaalf cent. Men wordt bovendien verzocht op te geven of men met een jongen of met een meisje wil corresponderen en van welke leeftijd. De leeftijden van de beschikbare contacten liggen tussen veertien en zeventien jaar.

M. Geurts, Constantijn Huyghensstraat 41, Brunssum (L.), wil corresponderen met een r.k. jongen van achttien jaar. • *Bertha Tromp (17), Purmerland 9, Post Purmerend*, en *Lijny Verbaas (17), Kanaalweg 11, Ilpendam*, willen corresponderen met een meisje of jongen van hun leeftijd, niet r.k. Hobby's: zwemmen, postzegels. • *Johan van Kammen, Oostersingel 43, Zwaagwesteinde*, wil lucifersmerken, sigarebandjes, plaatjes van schepen ruilen tegen postzegels. • *Frannie v. d. Meer (15), Doniastraat 36, Makkum (Fr.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd.

SPELEND SPEELGOED

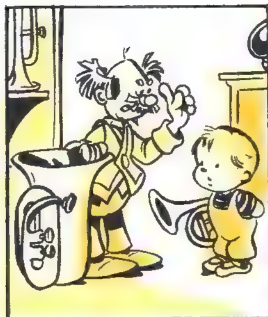


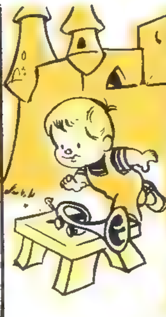




Op een dag wandelde Tim, het broertje van Tommie, langs een muziekwinkel. In de etalage zag hij een trompet liggen. „Die wil ik proberen," zei hij en ging naar binnen.

Tim pakte de trompet en blies erop. De winkelier, die hem niet had zien binnenkomen, schrok geweldig. Hij liet een tuba, die hij in zijn handen had, los en deze schoot over zijn hoofd.







Na veel trekken en wrikken kreeg de man de tuba weer los. „Ga onmiddellijk mijn winkel uit!" brulde hij kwaad. Tim draaide zich om en ging weg, op zoek naar een andere trompet.

Hij vond er een, maar die was van de trompetter van de koning. Toen Tim erop blies, renden alle soldaten de kazerne uit. Wat waren ze boos toen ze Tim zagen!





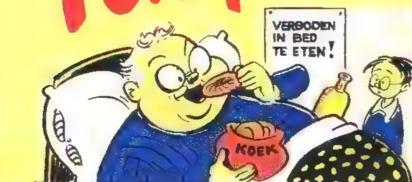


Toen arriveerde sergeant Bullebak. „Wat is hier aan de hand?" vroeg hij. „Mijn broertje heeft op de trompet geblazen, sergeant," zei Tommie. „Het spijt me heel erg!"

„Tommie," zei de sergeant, „neem Tim mee naar een plaats waar hij kan spelen zonder dat iemand het hoort!" Dat deed Tommie, maar het nare was dat hij het zelf wél moest aanhoren!

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld





















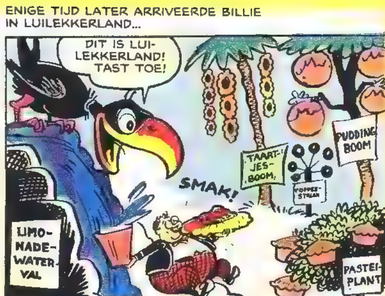







HOE DURF JE ZULKE ONZIN OP TE SCHRIJVEN? KOM HIER!
HELP! DIE STOK LIJKT WEL EEN BOOMSTAM! O, WAS IK MAAR WEER GROOT!
DE AARDE IS PLAT ALS EEN PANNE-KOEK


WAT IK NODIG HEB IS ETEN, VEEL ETEN. DAN WORD IK WEL WEER GROOT!
IK ZAL JE NAAR LUI-LEKKERLAND BRENGEN!
DAAR IS GENOEG TE ETEN!

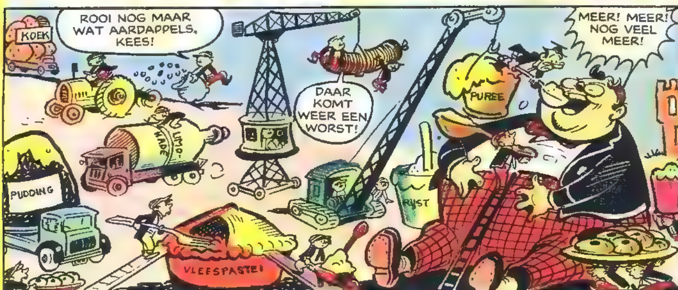

ENIGE TIJD LATER ARRIVEERDE BILLIE IN LUILEKKERLAND...
DIT IS LUI-LEKKERLAND! TAST TOE!
SMAK!
LIMO-NADE-WATER-VAL
TAART-JES-BOOM
PUDDING BOOM
PASTEI-PLANT


EN AL DROMEND WERD BILLIE...
CHOCO-LADE-BOOM
...GROTER...
...EN GROTER!


TOTDAT...
HA, DIE KWEL! IK BEN FLINK GEGROEID SINDS WE ELKAAR HET LAATST ZAGEN, VIND JE NIET?
DE AARDE IS EEN BOL


ALS IK ZEG DAT DE AARDE PLAT IS, DAN IS IE PLAT, VERSTAAN?
M...MAAR IK HEB ALTIJD GEHOORD DAT IE ROND IS!
DE AARDE IS EEN BOL
DE AARDE IS PLAT


JULLIE ZIJN MIJN SLAVEN! GA ETEN VOOR ME HALEN!
J...JAWEL, HEER BILLIE!


ROOI NOG MAAR WAT AARDAPPELS, KEES!
KOEK
DAAR KOMT WEER EEN WORST!
MEER! MEER! NOG VEEL MEER!
PUREE
PUDDING
RUST
VLEESPASTEI


WAT ZWAM JE NOU OVER EEN RONDE AARDE? ZIE JE DAT IE PLAT IS?
DAT KOMT DOOR JOUW GEWICHT!
DE AARDE


HELP! IK ZAK ERDOOR!
OEI!
TOEN WERD BILLIE WAKKER!
JE HEBT WEER ZITTEN ETEN IN BED! HET LIGT HIER VOL MET LEGE ZAKKEN EN DOZEN!
HA, HA, HIJ IS DOOR ZIJN BED GEZAKT!
FRUIT
KOEK
TAARTJES


EN ZES EXTRA-SLAGEN OMDAT JE VANNACHT IEDEREEN WAKKER GEMAAKT HEBT!
IK KON ER NIKS AAN DOEN! HET WAS EEN DROOM!

Seinen uit de eenzame toren...

Nou, en gisteren was Astor tóch weggelopen, ik hoorde hem blaffen. En weet je waar hij was? Hij liep weer bij die oude toren... Er is iets in die toren! Maar wat?"

Tom schudde zijn hoofd en zweeg even. „Ik ben er al drie keer geweest om Astor terug te halen; als ik fluit, dan komt hij, kruipt ergens onder het prikkeldraad door en kijkt me aan alsof hij wil zeggen: baasje, kom toch mee."

„Ik zou je lekker danken, Tom. Ten eerste staat er een bord „Streng verboden toegang, particulier bezit", ten tweede is die prikkeldraadversperring erg goed en erg hoog en ten derde hoorde ik gisteren schoten. Het kan een jager geweest zijn, maar ook iemand die op indringers schiet. Nee, hoor, geef mijn portie maar aan fikkie."

De donkerbruin verbrande Bas stond op en ging de tent binnen: „Even naar die luie Karel kijken, misschien heeft hij een helder idee. Slapen is goed voor het verstand, zei mijn oma altijd."

Even snel als hij de tent inging, vloog hij weer naar buiten, gevolgd door het derde lid van de club, Karel.

„Dat had je niet gedacht, hè, Basje? Dat was een nieuwe worp van de judoles. Speciaal geleerd om grote, sterke jongens mores te leren."

Bas was opgestaan en keek een beetje beteuterd naar de kleine Karel. „Verhip, sinds jij op judoles bent, ben je helemaal veranderd. Dat kleine, pientere denkertje wordt een gevaarlijke tegenstander. Wat zeg jij, Tom?"

Tom schrok uit zijn gepeins op en keek zijn vrienden verbaasd aan. Hij had van de stoeipartij niets gezien. Bas ging zitten en trok Karel naast zich. „Moet je eens luisteren. Tom zit ergens mee in. Astor loopt steeds weg en dan vindt hij hem terug bij die oude toren. En nou denkt Tom dat er in die toren iets is, want Astor kijkt hem zo treurig aan als hij hem teruggefloten heeft."

Karel keek zijn vriend Tom onder dit verhaal aan. Tom knikte heftig en toen Bas uitgesproken was zei hij: „Ja, jongens, er moet iets vreemds met Astor en die toren zijn. Als het ratten of konijnen waren, dan kwam Astor ook terug, maar met kwispelende staart en pretogen. Maar hij kijkt vragend en bedroefd. Hij wil me mee hebben, maar Bas vindt het gevaarlijk."

„Dat ben ik met Bas eens, Tom; ik heb het laatste gedeelte van jullie gesprek in de tent gevolgd. Maar we kunnen eens overleggen. Laten we eerst de situatie bekijken." Karel schoof heen en weer tot hij goed zat. Op zijn denkstoel zouden zijn vrienden zeggen.

„We kamperen hier in een verlaten gebied. Er staat een oude toren op particulier terrein. Dat terrein is afgezet met een hoog prikkeldraadhek. Je ziet er geen sterveling. Astor loopt steeds naar de toren en Tom denkt dat er in of bij die toren iets is. Klopt dat, jongens?"

Bas en Tom knikten en Astor, die net naast Tom was gaan liggen, blafte. Hij had zijn naam gehoord.

„Goed, nu moeten we eigenlijk bij die toren gaan speuren. Dat kan gevaarlijk zijn, zegt Bas, want hij heeft horen schieten. Dan moeten we van een afstand gaan spieden. En nou had ik het volgende gedacht: die heuvel daar is hoog en er boven op staan bomen en struiken. We klimmen straks naar boven met onze verrekijkers en proberen het terrein te verkennen. Bas maakt een schetsje. Kunnen we niet zien wat er achter die toren is, dan moeten we op die heuvel daarginds nog gaan kijken."

„Ja, en weet je wat we ook doen?" Tom begon opgewonden te spreken. „Ik neem Astor mee en stuur hem naar de toren. Misschien kunnen jullie boven zien waar en waarom hij daar steeds zoekt."

„Prachtidee," zei Bas, „dan ga ik voor het eten zorgen. Daarna vertrekken we."

Goed verscholen tussen opgaand hout lagen Bas en Karel te wachten tot de afgesproken tijd. Om twee uur precies zou Tom Astor loslaten om naar de toren te gaan. Om precies drie uur zou hij hem terugfluiten en daarna was het verzamelen bij de tent. Bas was al bezig een schetsje van de toren en omgeving te maken. Van hier uit konden ze het grootste gedeelte van het prikkeldraadhek zien. Het terrein om de toren scheen helemaal verlaten.

„Tijd," zei Karel en stelde zijn kijker zuiver in. Bas trok een paar laatste lijntjes en nam ook zijn kijker. „Laten we goed opletten waar Astor onder het draad doorgaat. Waar zo'n grote hond door kan, kunnen wij het ook. Jij kijkt vanaf die hoge struik rechts en ik links."

Karel knikte zwijgend en tuurde. Seconden werden minuten. Vogels sjilpten in de takken, in de verte riep een koekoek...

„Bas, kijk gauw, daar gaat Astor, bij die eerste boomgroep vanaf de hoge struik!" Bliksemsnel draaide Bas zijn kijker in de aangegeven richting. Hij bromde tevreden, greep zijn potlood en tekende een kruisje: „Ziezo, dat staat erop. Nou opletten wat Astor gaat doen."

De hond liep snuffelend langs het hek, keerde toen om en draaide in grote kringen rond. Hij stak de open ruimte naar de toren over. Vlak bij de toren ging hij naar links en verdween er toen achter.

„Als hij nou maar niet achter de toren blijft," zuchtte Karel, „dan hebben we alle moeite voor niks gedaan."

„Nou, en wat dan nog, dan gaan we morgen naar die heuvel daar. Dan kunnen we zien wat... Nee, daar komt hij weer! Zie je hem, Karel?"

Vervolg op bladzijde 18



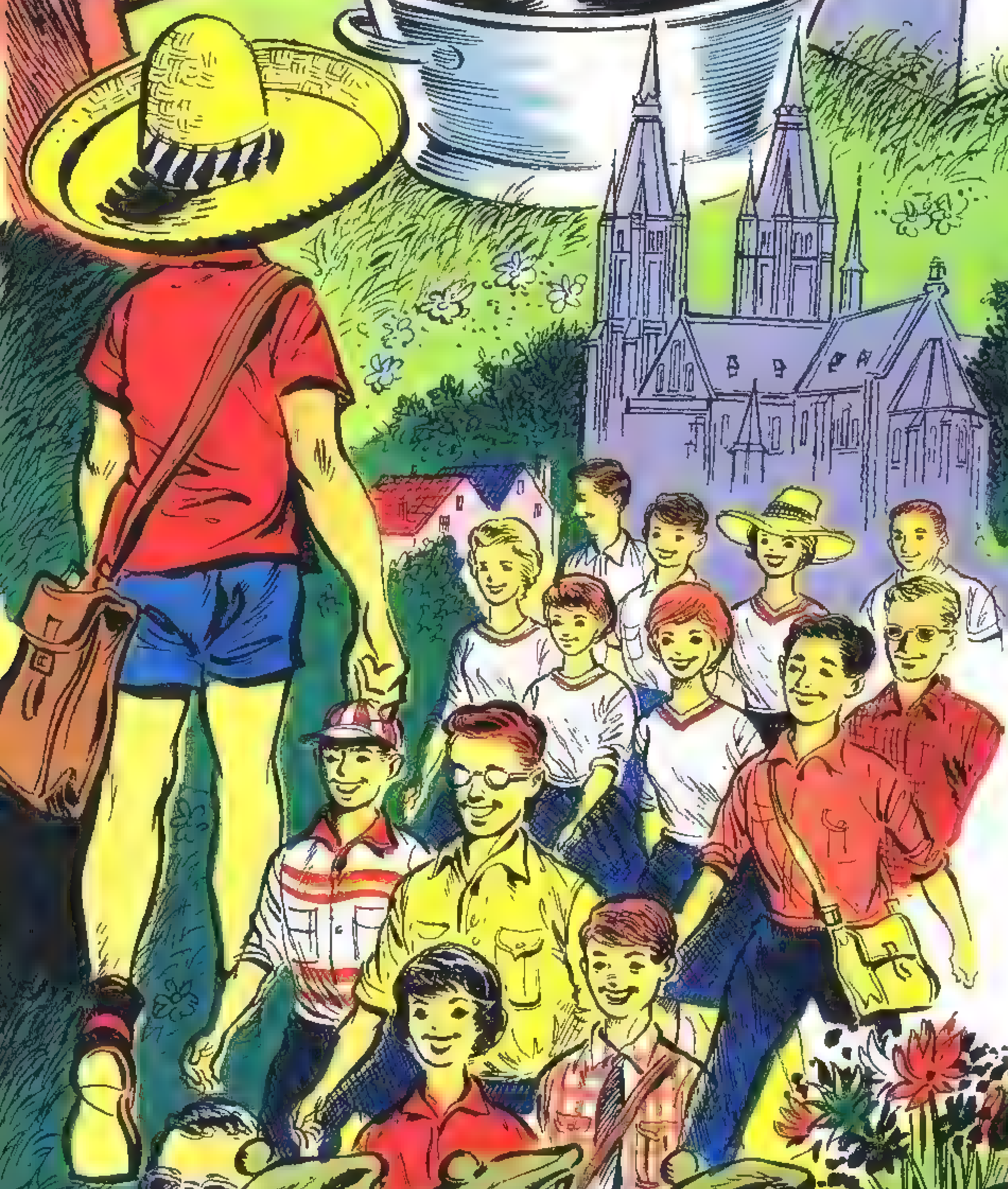


De vierde dag tenslotte is de dag waarop iedereen die nog enigszins lopen kán, blijft lopen, omdat hij koste wat het kost de finish wil halen. Die finish is altijd iets heel bijzonders. Zij die de mars hebben uitgelopen, worden door een enorme menigte enthousiaste toeschouwers uitbundig toegejuicht en ontvangen ieder een grote bos gladiolen en andere bloemen. Bovendien krijgen ze na afloop van de Vierdaagse een beloning in de vorm van een insigne.

Naast de Nijmeegse Vierdaagse is er de laatste jaren in Nederland nog een tweede Vierdaagse gehouden, namelijk in Apeldoorn. Bekend zijn verder nog de zogenaamde avondvierdaagsen, die elk jaar op tal van plaatsen worden georganiseerd.

Op 23 juli aanstaande gaat de zevenenveertigste Vierdaagse van Nijmegen weer van start. Vier dagen lang zal er in Nijmegen en omgeving gewandeld worden en overal zal dan weer het lied te beluisteren zijn, dat door Clinge Doorenbos werd gedicht en door H. A. van Mechelen van muziek voorzien. De tekst van dit beroemde Vierdaagselied drukken we hierbij af.

Wij lopen de Vierdaagse mee!



Elk jaar in de zomer wordt in Nijmegen de Vierdaagse gehouden en iedere Nederlander weet wat dat is. Toch is de Vierdaagse geen zuiver Nederlandse aangelegenheid. De officiële naam van dit vier dagen durende wandelfeest zegt het trouwens al; op zijn zondags heet de Vierdaagse namelijk: „De internationale vierdaagse afstandsmarsen van de Koninklijke Nederlandse Bond voor Lichamelijke Opvoeding te Nijmegen". Uit deze wel wat lange naam kunnen we eigenlijk alle gegevens over de Vierdaagse aflezen. Het is een afstandsmars, die op vier achtereenvolgende dagen wordt gehouden in en rond de stad Nijmegen. Hij is internationaal, dat wil zeggen: er doen wandelaars uit Nederland en uit andere landen aan mee, en hij wordt georganiseerd door een Nederlandse bond voor lichamelijke opvoeding.

De Vierdaagse is voor het eerst gehouden in 1908. Men telde toen op de kop af vijfendertig tippelaars. Dit jaar (23-26 juli aanstaande) zal de Vierdaagse voor de zevenenveertigste keer worden gehouden. Het aantal deelnemers is intussen enorm gestegen: in 1959 bijvoorbeeld waren er maar liefst 14.537. Toen de Vierdaagse werd opgericht, was het de bedoeling dat er alleen militairen — en wel Nederlandse militairen — aan zouden meedoen. De eerste jaren is dat ook zo geweest, maar van lieverlede zag men tussen de marcherende soldaten ook groepjes burgers verschijnen. In 1919 kwam de eerste vrouwelijke deelnemer aan de start en dat gaf natuurlijk nogal wat beroering.

In 1928 werden in Amsterdam de olympische spelen gehouden en dat veroorzaakte onder de bevolking een grote golf van enthousiasme voor de sport in het algemeen en dus ook voor de wandelsport. In dat jaar liepen dan ook voor het eerst een groot aantal burgers (in groepen of alleen) mee. Bovendien verbleven er in dat jaar (ook alweer door de olympische spelen) grote groepen buitenlanders in Nederland en ook bij hen ontstond belangstelling voor de Vierdaagse. Vanaf 1928 hebben de vierdaagse afstandsmarsen van Nijmegen een internationaal tintje. In 1959 liepen er deelnemers mee uit maar liefst zeventien landen, waaronder zelfs uit Pakistan en Israël.

In de oorlogsjaren is de Vierdaagse niet gehouden. Nijmegen lag toen voor een groot gedeelte in puin en men had wel iets anders aan zijn hoofd dan wandelsport. De eerste Vierdaagse na de oorlog was in 1946 en in dat jaar is er ook een belangrijke verandering in de organisatie gekomen. Tot dan toe werden alle deelnemers aan de Vierdaagse — ook de burgers — ondergebracht in de Prins-Hendrikkazerne in Nijmegen. Die was echter al lang te klein geworden en daarom werd nu besloten dat de burgerdeelnemers voortaan zouden worden ondergebracht bij particulieren, een regeling die nog steeds van kracht is. Door dit besluit is de stad Nijmegen heel nauw bij de Vierdaagse betrokken geworden: in bijna elk gezin logeren die vier dagen wel een of meer lopers en men leeft dus veel meer mee.

Elk jaar in de zomer wandelen tienduizenden door de omgeving van Nijmegen. Ze zijn onderverdeeld in groepen, die dertig, veertig, vijftig of vijfenvijftig kilometer per dag afleggen. Volgens mensen die het weten kunnen, is de eerste dag het gemakkelijkste: dan zijn er weinig uitvallers, van blaren en andere ongemakken heeft men nog niet zoveel last en iedereen is nog betrekkelijk fit. De tweede dag wordt het al moeilijker en de derde dag is beslissend. Wie op de derde dag „standhoudt", haalt ook de vierde wel.



Het Vierdaagselied

Natuur gaf ons een motor mee
van 't allerbeste merk;
gaf ons een hart, een longenpaar,
gezond, gaaf, goed en sterk;
en een paar flinke benen,
een groot geluk op aard.
Wie die niet leert gebruiken,
is niet zo'n motor waard.

Wij lopen de Vierdaagse mee
vol levenslust en moed.
Als goede lopers blijven wij
altijd op „goede voet".
Want wij zijn één voor allen
en allen zijn wij één.
Zo willen wij door Neêrland
en door het leven heen.

Seinen uit de eenzame toren...

Vervolg van bladzijde 15

„Ja, maar nou loopt ie weer rond. Net of hij iets zoekt. Laten we goed kijken, Bas."

Astor snuffelde wat rond en bleef toen zitten, ongeveer midden tussen het hek en de toren.

„Karel, hij zit er net bij of hij op iets wacht. Kijk maar, kop omhoog. Oren gespitst... Wáár kijkt hij nou naar?... Naar boven!" Bas praatte opgewonden. Het werd erg spannend: „Houd jij Astor in de gaten, dan zal ik de toren onderzoeken."

Langzaam richtte hij zijn kijker van de voet van de toren naar boven. „Geen deur te zien, die zit zeker aan de andere kant. En daar zitten van die smalle spleten... En daar een raam... met tralies ervoor."

„Astor blaft, ik zie het aan zijn kop. Maar wáárom blaft hij nou? Zou er iemand in die toren zitten die hij kent?" Karel schudde al pratend zijn hoofd.

„Jò, Karel, er beweegt iets achter de tralies. Er is iemand in de toren. Heel flauw zie ik iets heen en weer gaan!" Bas drukte de kijker vaster tegen zijn ogen en probeerde nog scherper in te stellen.

„En Astor springt op, snuffelt rond. Hij loopt dichter naar de toren toe..." Karel begon haast te stotteren van opwinding. „Nou loopt hij terug... hij raapt iets op, Bas... hij eet iets op... Hij gaat weer terug... Hij gaat zitten op dezelfde plaats... Nou blaft hij weer... hij..."

„Stil," onderbrak Bas zijn verslag, „kijk naar het raam. Ik zie iets schitteren!"

Beide kijkers waren gericht op het getraliede raam. Ze zágen iets schitteren, toen was het weer weg. Weer schitterde er iets en weer was het raam donker.

„Bas, dat zijn seinen. Schrijf op, ik zal lezen... streep, punt, punt, punt... Hee, nou stopt het, nee, daar komt het weer: punt, punt, punt, streep, streep, streep, punt, punt, punt. Stop... punt, punt, punt, streep..."

„Dat betekent S.O.S.! Dat is een sein om hulp! Er zit iemand in de toren opgesloten! Verdorie, konden we maar terugseinen... Seint hij nog meer dan S.O.S.?" Bas was op zijn knieën gaan zitten en veegde het voorhoofd af.

„Nee, hij seint niet meer en ik zie ook niets meer bewegen. Het moeten spiegelseinen zijn. De zon staat recht op het tralieraam. En wij kunnen niet terugseinen, daar moeten we iets anders op verzinnen. Laten we naar de tent gaan. Het is half drie geweest. Dan zijn we juist terug als Tom en Astor komen."

„De enige oplossing is dus dat we vannacht naar de toren gaan en zien dat we erbinnen komen." Karel sprak heel gedecideerd en de anderen knikten zwijgend. Ze hadden uren zitten praten over Astor, de toren en de spiegelseinen. Ze hadden van alles bedacht om contact te zoeken met de persoon in de torenkamer. Lichtsignalen in de nacht waren gevaarlijk. Binnendringen overdag was net zo gevaarlijk. De politie erbij halen had geen zin, want die zou hun verhaal niet geloven en trouwens: hoe ver zaten ze van de bewoonde wereld vandaan? Nee, Karel had gelijk, alleen 's nachts was het te proberen.

Bas verbrak de stilte: „Goed, dus vannacht. Het is nieuwe maan, dus goed donker. We doen donkere kleren aan: trainingsbroek, sokken, windjack en sjaal. We nemen alle drie onze lasso en zaklamp mee. Astor zal ons wel waarschuwen als er onraad is. De torendeur hoeven we niet te proberen, die zal wel goed op slot zijn. Er moet dus geklommen worden."

„En wat voor schoenen doen we aan?" vroeg Tom. „Ik stel voor onze basketbalschoenen, die zijn stevig en soepel."

„Goed idee," kwam Karels stem, „maar nu gaan we eten, daarna een paar uur slapen en om elf uur gaan we op pad. Dan hebben we vier donkere uren voor het lichter wordt. Het stuk tot het hek is geen probleem, nu we de plaats waar Astor eronderdoor kruipt al verkend hebben. Ik zal die oude handschoenen ook meenemen. We moeten onder die draad door en veel ruimte is er niet. Misschien kunnen we hem een beetje optillen."

Al pratend hadden ze brood gesneden en koffie gezet en toen een half uur later een paar konijnen langs de tent glipten, zagen ze drie slapende jongens. Maar Astor deed één oog open. Die hield zelfs de dieren in de gaten...

Als vergroeid met de donkere omgeving lagen de jongens uit te hijgen. Het was een heel karwei geweest om geluidloos onder het prikkeldraad door te kruipen. Maar zonder kleerscheuren en wonden was het gefikst. Tom hield Astor aan de halsband. De hond wreef zijn snoet langs Toms wang alsof hij wilde zeggen: Alles veilig! Kom maar mee!

Heel voorzichtig, meter voor meter, schoven ze door de struiken, zo veel mogelijk over het schaarse gras en de rulle grond. Af en toe raadpleegde Karel zijn kompas, dat hij onder zijn windjack bescheen met zijn lantaarn. De vrienden dekten hem dan af. Geen lichtschijn mocht hen verraden. Maar ze bleven op de goede weg.

Ze bereikten het open stuk naar de toren. Met de hoofden dicht bij elkaar hielden ze krijgsraad. Bas gaf de laatste instructies: „Ik steek het eerst in een vliegende ren over en druk me tegen de toren aan. Dan, na honderd tellen, komt Tom met Astor en als laatste, weer na honderd tellen, Karel. Bij de toren blijven liggen en opletten wat Astor doet."

Een licht geruis en Bas was verdwenen. Karel telde tot honderd en lette goed op. Twee schimmen schoven pijlsnel naar de andere kant. Bij de honderdste tel ver-

Vervolg op bladzijde 26



ZELFS RODE AREND, HET GROTE OPPERHOOFD, EN Z'N SQUAW ZIJN HELEMAAL WÉG VAN:

Plezier met SJORS



- 160 pagina's op groot formaat
- voor jongens *én* meisjes
- verhalen, strips, knutselpagina's, puzzels, raadsels, gezelschapsspelletjes enzovoorts enzovoorts.
- oude bekenden in nieuwe avonturen: Archie, de Man van Staal - Billie Turf, het dikste studentje - Prinses Anita - Mug en Mik - Coco de Clown - Map en Moppie en nog vele anderen.
- voor de kleintjes: kleurplaten - plaatjes kijken - stof om voor te lezen.

PLEZIER MET SJORS garandeert de kinderen een plezierige vakantie! Wie zich van een exemplaar wil verzekeren, doet er goed aan onmiddellijk te bestellen. Voor abonnees op dit blad is dit kleurige boek, dat voorzien is van een stevige band, verkrijgbaar voor de aantrekkelijke prijs van f 2.95

VERKRIJGBAAR DOOR TUSSENKOMST VAN DE BOEKHANDEL. RECHTSTREEKSE BESTELLINGEN WORDEN UITGEVOERD NA ONTVANGST VAN HET VERSCHULDIGDE BEDRAG AD F 2.95 OP POSTREKENING NUMMER 9229 VAN DE N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD, AFDELING EXTRA-UITGAVEN, TE HAARLEM. OP HET GIROSTROOKJE DUIDELIJK VERMELDEN. *„PLEZIER MET SJORS"* A.U.B. GEEN GELD OF POSTZEGELS IN BRIEVEN INSLUITEN. OOK GEEN EXTRA-POSTZEGELS OP BRIEFKAARTEN PLAKKEN. RECHTSTREEKSE BESTELLINGEN KUNNEN OOK WORDEN OPGEGEVEN BIJ DE BEZORGER VAN DIT BLAD.



De schat van Chaparral

KORTE INHOUD: David Dixon en Ralph Thompson, beiden van de Daily Chronicle, gaan naar de flat van Vlasto om nog eens te praten over een verhaal, dat die hun vertelde: in Mexico is een Indianenstam in de macht van een zekere Chaparral, die een schat verborgen houdt. En er is iemand, die Chaparral uitbuit. In de flat vinden zij een man, die Vlasto's papieren doorzocht heeft en door hem is neergeslagen. Kort daarna vliegen ze met Harkness, een fotograaf, naar Mexico.

„Heb jij bijgeval een Spaans woordenboek ingeslikt of iets dergelijks?" gromde Harkness, terwijl hij zijn camera wat gemakkelijker op zijn borst hing, klaar voor het gebruik.

„Si, amigo!" antwoordde de Ragebol, die vastbesloten was van ieder ogenblik te genieten. In het begin was hij echter wel een beetje teleurgesteld. De brede, nette straat, waarlangs ze wandelden, had je overal zo kunnen aantreffen, behalve dat je zo nu en dan een vrouw zag, die gehuld was in een zogenaamde rebozo, of dat er een schoenpoetser stond met een geweldig grote sombrero op.

Het wemelde er van de keurig geklede mensen en er raasden auto's voorbij, die er uit zagen alsof ze zo van de fabriek kwamen. Als je er niet zoveel Spaans hoorde praten, zou je je in een straat van elke willekeurige wereldstad kunnen wanen.

Blijkbaar dacht Harkness er net zo over. Het duurde echter niet lang, of de Ragebol bemerkte dat de fotograaf niet meer bij hem liep. Deze was een zijstraat ingeschoten, waar hij wat meer lokale kleur hoopte op te doen. Daar de Ragebol wel wist dat George graag alleen op stap ging, haalde hij zijn schouders op en maakte geen aanstalten om de fotograaf achterna te gaan.

Even later gebeurde er iets, waardoor Harkness volkomen uit de gedachten van de Ragebol verdween.

De jongste verslaggever slenterde te midden van het straatgewoel op een van de markten en keek vol belangstelling naar alles wat daar gaande was. Op kookplaten stonden grote pannen te sissen met de vettige appelbollen, die de Mexicaanse Indianen als een lekkernij beschouwen. Op het trottoir zaten mannen met gehavende speelkaarten te spelen, terwijl zo mogelijk nog meer gehavende bankbiljetten van hand tot hand gingen. Jongelui die grote carnavalsmaskers droegen, die de dood en de duivel en meer van die griezelige dingen voorstelden, drongen zich door de menigte heen op weg naar het een of andere feest. Magere zwarte honden scharrelden in het straatvuil rond.

Terwijl hij zich een weg baande door deze kleurige menigte, kreeg de Ragebol opeens een man in het oog met een wit

pak aan, die in de deur van een café naar hem stond te kijken. Het duurde maar een fractie van een seconde. Intuïtief voelde hij zich onbehaaglijk. Dat gezicht kwam hem bekend voor. Maar waar had hij die man meer gezien? Onwillekeurig keek hij achterom. Op hetzelfde ogenblik kreeg de man met het witte pak blijkbaar in de gaten dat de Ragebol hem had opgemerkt, want hij verdween haastig tussen de menigte.

Hoewel hij de man nog steeds niet kon thuisbrengen, zette de Ragebol onmiddellijk de achtervolging in, terwijl hij zich het hoofd brak over de vraag, waar hij hem toch eerder gezien had. Hij ving nu en dan tussen de marktkraampjes een glimp op van het witte pak en uit het feit dat de man hem wilde ontlopen, bleek zonneklaar dat er iets niet helemaal in de haak was.

Juist toen de Ragebol bij een paar stenen traptreden was gekomen, die naar een ander gedeelte van de markt leidden, liep er een keurig geklede heer met een panamahoed op vlak voor zijn voeten. Er was voor hen allebei ruimte genoeg, maar het scheen de Ragebol toe dat de ander hem met opzet in de weg liep.

Toen hij de man probeerde te passeren, struikelde hij bijna en de vreemdeling greep hem bij de arm

„Pardon, señor!" zei de man. „Ik zag u niet aankomen. Ik heb u toch geen pijn gedaan, hoop ik? Sta me toe. . ."

„Het hindert niet, dank u," zei de Ragebol kortaf, maar de man scheen vastbesloten te zijn hem aan de praat te houden, niettegenstaande de Ragebol duidelijk liet merken dat hij erg graag wilde doorlopen. De man met het witte pak was nu natuurlijk al lang verdwenen tussen de menigte Indianen en andere marktbezoekers en het leek de Ragebol hoogst onwaarschijnlijk dat hij hem zou terugvinden.

„U bent zeker Engelsman?" ging de man met de panamahoed opdringerig door.

„Dat kunt u zeker duidelijk aan mijn accent horen?"

„Nee, señor, dat komt door uw schoenen," glimlachte de man weer.

„Wat, heb ik soms zulke grote voeten?" De Ragebol moest nu wel lachen, hoe hij zich ook aan die man ergerde.

„Het zijn geen Amerikaanse schoenen."

„U hebt mij zeker wel opmerkzaam bekeken," zei de Ragebol weer, terwijl hij de man met wat meer belangstelling opnam.

„Mag ik mij even voorstellen: Carlos Diaz, om u te dienen, señor."

„Ralph Thompson," antwoordde de Ragebol, die zich begon af te vragen, waarom deze señor Diaz zo vriendelijk was.

„Bent u met vakantie in Mexico?" informeerde Diaz langs zijn neus weg.

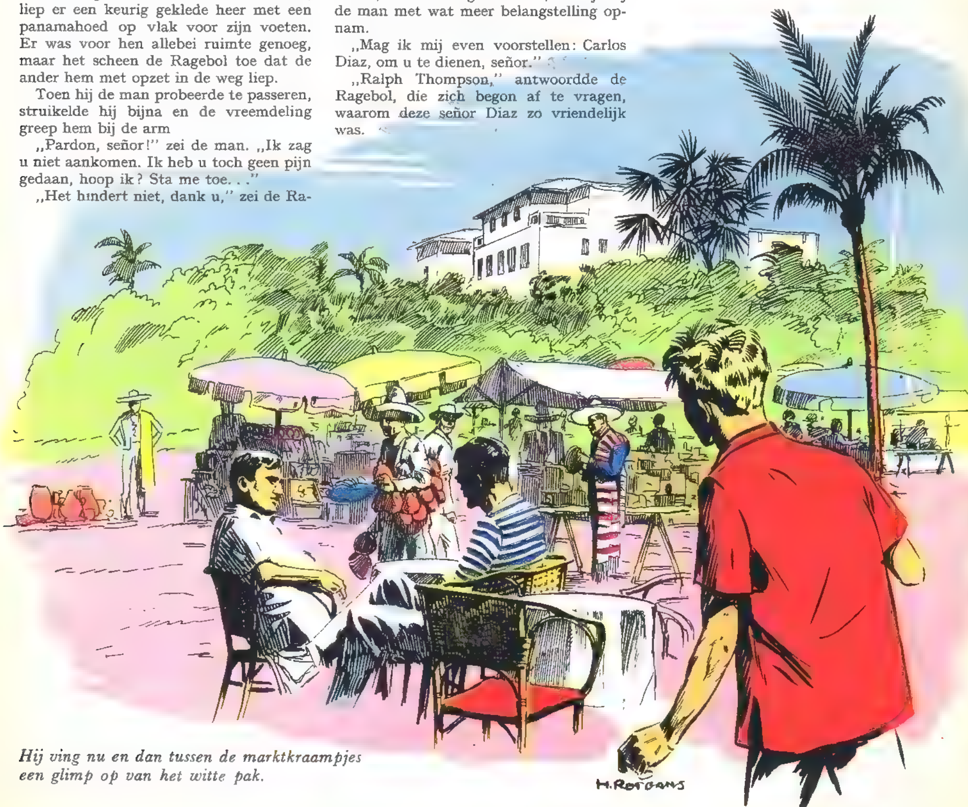
„Zo iets wel, ja," antwoordde de Ragebol zuurzoet. Hij vond het vervelend dat hij zo werd lastiggevallen en hij probeerde zich nog steeds te herinneren, waar hij toch die man in dat witte pak eerder gezien had.

„Bent u alleen? Nee, hè, u hebt vrienden bij u. Die meneer die ik zoëven in het hotel gezien heb. Bent u journalisten?"

Zo, zo, dacht de Ragebol, die heeft mij even bespioneerd. Hardop zei hij: „Ja," want iedereen zou dat te weten kunnen komen, als hij even het hotelregister raadpleegde.

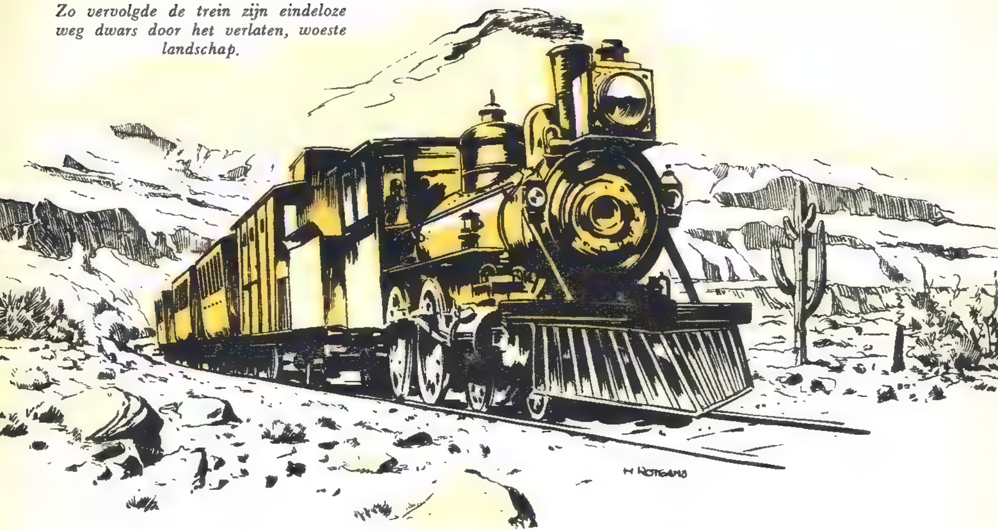
Ze waren nu bij de Zocalo gekomen, een uitgestrekt plein, waaraan een groot, indrukwekkend gebouw stond, dat er nogal somber uit zag.

„Dat is onze grote kathedraal," zei señor Diaz vriendelijk. „Gebouwd door de



Hij ving nu en dan tussen de marktkraampjes een glimp op van het witte pak.

Zo vervolgde de trein zijn eindeloze weg dwars door het verlaten, woeste landschap.



conquistadores van de stenen van de grote tempel der Azteken. En daarnaast ziet u de Metropolitan Sagrario. . ."

Ze wandelden in het zonlicht over het plein langs de andere gebouwen die eromheen stonden: het nationale paleis, het stadhuis en het paleis van justitie. Diaz wees hem alles aan en gaf er uitleg bij en daartussendoor vuurde hij zijn nogal brutale vragen op de Ragebol af.

„Waar gaat de reis naar toe, señor?" vroeg hij weer terloops, alsof het hem eigenlijk helemaal niet interesseerde.

Ze liepen nu langs de westkant van de Zocalo onder een overkoepelde galerij, waaraan een rij kleine winkeltjes stond waar je van alles kon kopen.

Opeens hield de Ragebol zijn schreden in. Er ging hem een licht op. Er was geen twijfel aan. Hij was er plotseling achter wie de man in het witte pak was. Hij was er eigenlijk aldoor al zeker van geweest dat hij hem ergens, waar dan ook, had gezien. Nu wist hij opeens waar dat was! Op de vloer van Vlasto's flat. Dus dáárom had de man zich zo vlug uit de voeten gemaakt toen hij de Ragebol zag.

Zou dat misschien ook de reden kunnen zijn, waarom señor Diaz alles in het werk stelde om te voorkomen dat de Ragebol hem achternaging?

HOOFDSTUK VIII

Ontspoord!

Onder het aanhoudende kabaal van ratelende wielen, op en neer gaande zuigers en krakende koppelingen bonkte de oude trein voort over het hobbelige spoorbaantje tussen de bergen, als was het een of ander voorwereldlijk monster dat naar zijn hol terugkeerde.

Soms maakten de wagons onverwachts een hevige slingering en dan weer klonk opeens de stoomfluit doordringend alsof er onraad was, zodat de passagiers elkaar ongerust aankeken. Zo vervolgde de trein zijn eindeloze weg dwars door het verlaten, woeste landschap, waarvan de schrille kleuren hier en daar werden getemperd door langarmige cactussen of doornige struiken, waarvan de stekels uitstonden als een stel zwaarden. Door het vangnet, dat voor op de oude locomotief zat, leek het wel alsof de trein een geweldig grote snor had.

„Gisteren om deze tijd vlogen we naar het zuiden met een snelheid van naar schatting vierhonderd kilometer per uur," merkte de Ragebol op, terwijl hij geboeid naar het vreemde landschap staarde, dat langzaam voorbijgleed langs het van vliegen krioelende raampje. „Vandaag gaan we zo ongeveer in tegenovergestelde richting met een gemiddelde snelheid van veertig kilometer per uur."

„Dat is wel een erg laag gemiddelde, zou ik zo zeggen," wierp George ertussen, die zijn boord had losgemaakt en zijn das had afgedaan. Hij stond op en probeerde het raampje open te krijgen. „Hebben ze in dit afschuwelijke land nog nooit van luchtverversing gehoord?"

„Ik dacht dat jij daar niets van hebben moest, George," glimlachte Dixon, terwijl hij zijn pijp uitklopte. „Wat zei je gisteren ook weer over bevroren schapevlees?"

„Het schijnt altijd het heetst te zijn vlak vóór zonsondergang," zei Vlasto, die opkeek van het boek dat hij zat te lezen. „Bovendien, ik heb jullie gewaarschuwd dat de Nationale Mexicaanse Spoorwegen nu juist niet van alle gemakken voorzien zijn."

„De moeilijkheid met George is," merkte Dixon op, „dat hij altijd bezig wil zijn. Een rusteloze ziel. Het zou me niks verwonderen, als hij zelfs in zijn droom nog foto's aan het maken was."

„Wacht maar eens tot we bij die paddestoelengod van jullie zijn," grinnikte George. „Als ik plaatjes kan maken van de schat van die god waar jullie aldoor over blijven zaniken, word ik vast door Fleet Street uitgeroepen tot de fotograaf van het jaar!"

„Dat doen ze waarschijnlijk eerder als je foto's maakt van alles wat je droomt," troefde Dixon.

Harkness was niet de enige van het gezelschap die tekenen van rusteloosheid vertoonde. Met zijn hand onder zijn kin zat de Ragebol te kijken naar de wildernis, waarover nu al diepe, donkerrode schaduwen begonnen te vallen, die een beetje verkoeling brachten na de bijna tropische hitte van de dag. Voor de jonge verslaggever leek het allemaal nog net een droom. Nog geen anderhalve dag geleden had hij in de Londense onder-

grondse aan de lus gehangen; nu was hij op weg door dit barbaarse, onwerkelijke land naar de streek waar de fantastische geschiedenis van Vlasto over de paddestoelengod zich afspeelde.

In Fleet Street had het allemaal haast ongelooflijk geleken. Met iedere kilometer, die ze verder in dit onherbergzame land doordrongen, scheen het niet alleen aannemelijker, maar zelfs logisch, dat er zulke dingen konden gebeuren. De vieze lemen hutten, de dakpannen, de neerhurkende, uitdrukkingloze Indianen, gehuld in hun veelkleurige omslagdoeken: dit allès scheen gehuld in een broeierig waas, alsof het op de een of andere bovenaardse gebeurtenis wachtte.

„Lachen kunnen ze hier ook al niet," mopperde de Ragebol hardop, toen de trein bij een halte stopte, waar Indianen, die in een bonte troep op de grond hadden gezeten, uit het stof opstonden en de tweedeklascoupés binnenklommen om hun waren aan te prijzen.

„Ze hebben hier in dit ellendige land ook niet veel reden om te lachen," zei Harkness, terwijl hij een gebaar maakte naar de eindeloze woestenij, die verlaten en vijandig voorbijgleed.

„Misschien heeft de paddestoelengod daarom zo'n invloed op hen," veronderstelde de Ragebol. „Als hun leven zo ellendig is, heeft het nuttigen van de vliegenzwam misschien zoveel te meer voor hen te betekenen."

„Daar zit wel wat in, Ragebol," zei Vlasto.

Ondertussen was de schemering gevallen en in de coupé ging een twijfelachtig lampje aan. Een norse bediende maakte de bedden, of wat ervoor door moest gaan, op, aan iedere kant van de coupé twee.

„Café negro — quién toma café ?" vroeg hij, nadat hij de versleten dekens had opengeslagen, die als beddegoed dienden. „Zwarte koffie, wie wil er zwarte koffie ?"

„Ik ga een kopje halen," zei Harkness, terwijl hij de gang op liep

„Ik ga met je mee," zei de Ragebol, „en dan neem ik ook wat van dat camotelekkers. Dat schijnt zowat het enige eetbare te zijn dat je in deze trein kunt krijgen."

De Ragebol was iemand die zich bijzonder gauw aanpaste en het had niet lang geduurd voor hij de camotes — kleine ronde cakes van meelbeslag met gecondenseerde melk, vermengd met allerlei soorten aroma en vruchten — had leren waarderen.

Hij liep niet regelrecht door naar de restauratiewagen, maar wilde op het kleine balkon vlak achter de goederenwagen nog even naar buiten kijken.

Hij duwde de deur open van de goederenwagen, die vol stond met pakken en dozen en manden met kakelende kippen, en een levend varken, dat aan een paal was vastgebonden, want verscheidene Indianen waren naar de markt geweest. Hij wilde juist naar binnen gaan, toen het geluid van stemmen aan het andere einde van de wagon hem deed aarzelen.

Hij hoorde de stem van de bewaker, een mesties met een chagrijnig gezicht wiens uniform hem verscheidene maten te groot leek te zijn. De klank van de andere stem noopte de Ragebol zijn oren al even goed de kost te geven als zijn ogen. Iets in die stem trof hem onmiddellijk. Hoewel de beide mannen Spaans praatten, wist hij dat hij de tweede stem nog pas de vorige dag had gehoord.

Het volgende ogenblik zag hij dat zijn oren hem niet bedrogen hadden, want toen hij zich door de nauwe deuropening van de slingerende goederenwagen wrong, kreeg hij de spreker in het oog, die op een zak maïs zat.

Het was Diaz! Carlos Diaz, die hem zoveel vragen had gesteld, toen hij over de Zocalo slenterde.

De Ragebol had opeens niet veel zin meer nog naar het balkon te gaan. Stilletjes sloop hij de goederenwagen weer uit en haastte zich door de schuddende, ratelende trein naar de kleine, groezelige restauratiewagen.

„Zit je iets dwars, Ragebol?" vroeg Harkness.

„Welnee," zei de Ragebol, die ernstig zijn camote zat te verorberen. Maar er zat hem wel degelijk iets dwars. Dat hij telkens weer die Diaz tegen het lijf liep, kon je toch nauwelijks meer toevallig noemen. Het was wel eigenaardig dat hij Diaz niet eerder gezien had gedurende die lange treinreis, vooral omdat de trein maar uit vier wagons bestond. Het was onbegrijpelijk dat de man het had klaargespeeld om al die tijd uit het gezicht te blijven.

Op dat ogenblik kwamen Dixon en Vlasto de restauratiewagen binnen. De Ragebol keek weifelend naar Dixon en vroeg zich af of hij zou vertellen wat hij had ontdekt. Of zou het beter zijn als hij dat voorlopig maar geheim hield en zelf probeerde Diaz uit te horen over wat deze in zijn schild voerde? Als hij tenminste iets kwaads van plan was.

Hij liet de anderen praten en liep opnieuw de gang door, zich met één hand steunend om zich op de been te houden bij de plotselinge schokken van de trein, die met een slakkegangetje voortsukkelde. Toen hij hun coupé naderde, moest hij even opzijgaan voor een paar Indianen die door de gang schuifelden.

Terwijl de Ragebol zich tegen de zijwand drukte om hen door te laten, had hij een vreemd voorgevoel, dat er iets niet in orde was. Een zwak geluid vanuit de coupé deed hem verstijven. Hij liep met grote passen naar de schuifdeur en opende de haar. Meteen werd het licht uitgedraaid. Iemand liep vlak langs hem heen de gang in. Onwillekeurig greep hij de onbekende vast, maar toen kreeg hij zo'n gemene trap, dat hij kronkelend van pijn op de vloer van de coupé belandde.

Naar adem snakkend strompelde hij overeind, draaide het licht aan en keek de gang in. Zijn aanvaller was verdwenen.

Wordt vervolgd

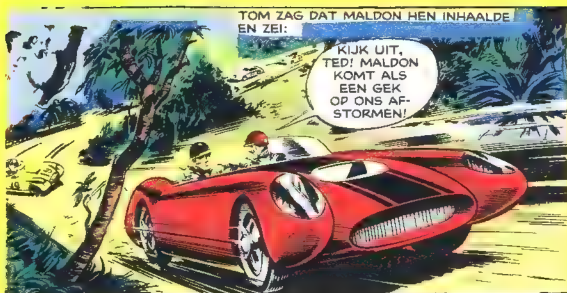


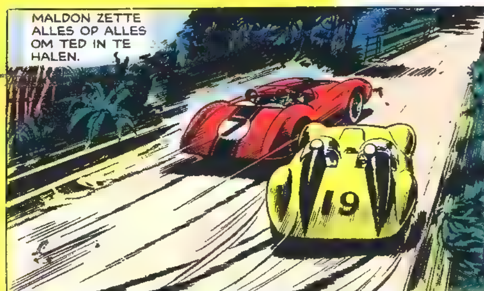
Het was Diaz! Carlos Diaz, die hem zoveel vragen had gesteld.

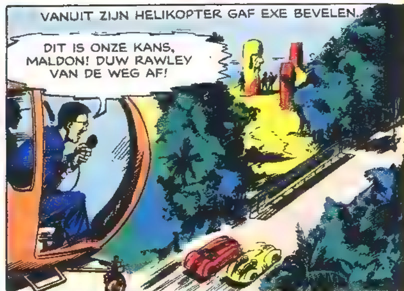
Ted en Tom

en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE DEDEN MEE AAN EEN GROTE AUTORACE. EEN ZEKERE MENEER EXE WILDE HEN UITSCHAKELEN EN HAD DAARTOE DE RENNER BURT MALDON OMGEKOCHT. ERGENS IN HET AFRIKAANSE OERWOUD KREEG DEZE EEN BEVEL.

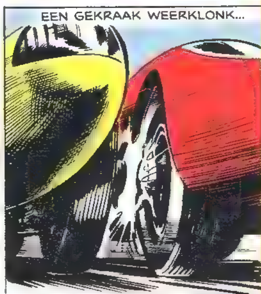






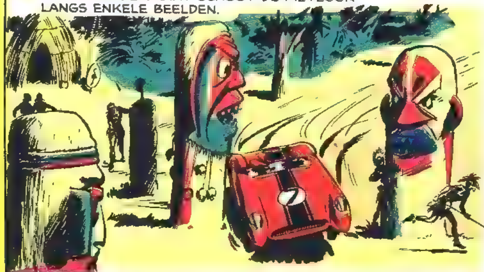


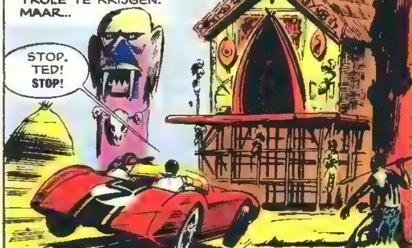




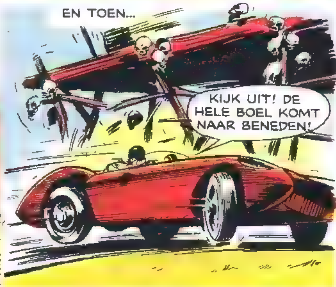


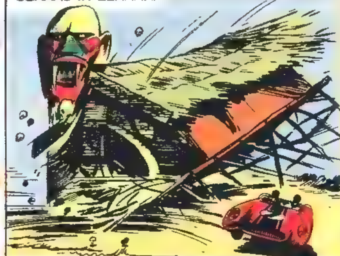



IN VLIEGENDE VAART SCHOOT DE METEOOR LANGS ENKELE BEELDEN.


TED PROBEERDE DE WAGEN ONDER CONTROLE TE KRIJGEN. MAAR...
STOP, TED! STOP!


TED TRACHTTE TE STOPPEN, MAAR...

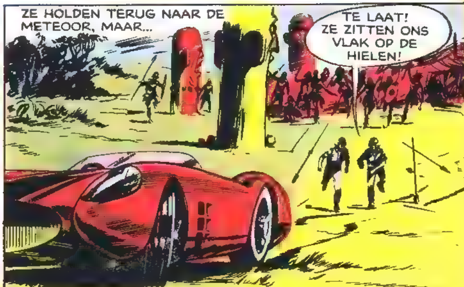

EN TOEN...
KIJK UIT! DE HELE BOEL KOMT NAAR BENEDEN!


DE GROTE HUT STORTTE MET DONDEREND GERAAS IN ELKAAR.


EINDELIJK KWAM DE METEOOR TOT STILSTAND.
VAN DIE HUT IS NIETS MEER OVER! WAT NU?
IK ZAL MIJN EXCUSES GAAN AANBIEDEN!


MAAR DE INBOORLINGEN WAREN NIET VAN TEDS EXCUSES GEDIEND.
DE BLANKEN HEBBEN ONZE HUT VERNIELD! DOOD HEN!


EN VLAK DAAROP...
KOM MEE NAAR DE WAGEN! WE MOETEN VLUCHTEN!


ZE HOLDEN TERUG NAAR DE METEOOR, MAAR...
TE LAAT! ZE ZITTEN ONS VLAK OP DE HIELEN!

Vervolg van bladzijde 18

dween Karel en vond zijn vrienden, nog nahijgend, tegen de ruwe steen aangedrukt. Astor lag met zijn kop omhoog en zijn oren gespitst. „Astor vindt alles veilig," fluisterde Tom. „Hij kent de omgeving en weet dat er een vriend zit. We liggen vlak onder het raam. Astor zal niet blaffen, dat heb ik hem verboden."

Voorzichtig stond Bas op en keek omhoog. Het was doodstil. Spiedend volgden zijn ogen, die nu helemaal op het donker waren ingesteld, de lijnen van het bouwwerk. Dan liet hij zich weer zakken. „Helemaal boven aan de rand steken hier en daar balken of stenen uit. Karel moet proberen zijn lasso erom te gooien. Maar één lasso is niet genoeg. We moeten er twee aan elkaar binden."

Even later stond Karel op en ging een meter van de muur staan. De lus in de rechterhand maakte een paar fluitende cirkels... Een kletsend geluid. „Mis," fluisterde Karel. „Het valt niet mee in het donker. Je vergist je in de afstand." Weer een zacht zoeven en weer viel de lus terug. Karel ging nog iets verder van de toren staan, zwaaide weer en liet zich toen op de grond zakken. „Hij zit vast!"

„Enorm," fluisterde Bas terug. „Nu moet je naar boven, Karel. Jij kan het beste klimmen. Knoop de derde lasso aan je riem. Als er onraad is, trekken we drie keer. Kom dan als de wiedeweerga naar beneden en maak je onzichtbaar."

„Oké," was Karels antwoord en de twee liggende vrienden zagen hem langzaam naar boven verdwijnen. Zijn zachte schoenen tegen de muur maakten geen enkel geluid. De lasso gleed door zijn handen.

„Goed opletten, Astor," fluisterde Tom. De hond volgde Karel met zijn ogen. Zijn staart kwispelde zacht. Hij was tevreden. De baas was meegegaan. Nou zou de baas eens wat zien!

Voorzichtig en secuur trok Karel zich op aan de lasso. Hij haastte zich niet. Hij spaarde zoveel mogelijk zijn krachten. Hier en daar vonden zijn voeten steun in de stenen. Zo kwam hij halverwege bij de langwerpige spleten. Hij zette zijn voeten erin, drukte zich vast tegen de muur en rustte even. Onder hem was het aardedonker en boven hem was de lucht diepgrijs.

Na een paar minuten klom hij verder. Decimeter voor decimeter legde hij af. Hij begon nu moe te worden. Toen zagen zijn ogen vlak boven zich de omtrek van het raam. Nog een meter, nog een halve meter... Hij strekte zijn hand uit en raakte een tralie aan. Het was een hoog, smal raam. Nog een halve meter trok hij zich op, klemde de lasso tussen de knieën en greep met beide handen de tralies. Hij probeerde naar binnen te kijken. Het was donker in het vertrek.

Weer trok hij zich een halve meter op, sloeg het touw om zich heen, zette beide voeten tussen de tralies en bleef zo opgericht staan, hijgend met wijd open mond. Zijn hart bonsde... Het bleef doodstil en in het vertrek was niets te zien.

Karel tastte met zijn linkerhand door de tralies, voelde geen glas, sloeg dan zijn arm stevig om een paar tralies heen en haalde met zijn rechterhand de zaklamp uit zijn windjack. Hij richtte de lens in het vertrek, drukte op de knop en liet een lichtbundel naar binnen vallen... Kale muren... een deur... een oude stoel... een tafel met boeken... een...

Zijn knieën begonnen te knikken, hij deed zijn lamp uit en greep zich steviger vast. Ademloos bleef hij zo staan en luisterde, luisterde. Hij had een bed zien staan; daarop sliep een man en die man was geboeid! Er was dus wel degelijk iemand in de toren die hulp nodig had! Bekomen van de eerste schrik knipte hij zijn lamp weer aan, bescheen het bed met de slordige dekens en liet even het volle licht op de man zijn gezicht vallen. Die schrok wakker, sperde zijn ogen wijd open en begon zich op te richten. Karel richtte nu het licht even op zijn gezicht en zei: „Rustig blijven. We komen u helpen, we hebben uw lichtsignalen opgevangen. Wie bent u?"

De man, die een dichte baard droeg, sprak eerst snel in een vreemde taal en zei toen: „O, jai garçon, jai mai help. Iek professeur Girard van France. Boos mannen mai vasthoudt. Iek niet geef papier secret, eh, papier eh..." „geheim," vulde Karel aan.

„Iek geheim procédé maak, benzien niet water, benzien poudre... poeder..." „Ja, ja" zei Karel en wilde zijn beste Frans al bij elkaar rapen. Maar meneer Girard gaf hem geen kans. Hij was opgestaan en liep naar het raam. „Jai terug, rapide, boos mannen komen vannacht. Mai breng verder met auto. Jai mai help. Rapide! Jai telephoné. Jai mai begraip?" Hij hief smekend zijn handen op.

„Ja," zei Karel, „ik begrijp u goed, ik moet opbellen, telefoneren..."

„Koet, koet, jai telefoneer Amsterdam, Amsterdam! twee, trie, trie, acht, vaif, acht. Rapide! Jai koet verstaan?"

„Ja, 233858 in Amsterdam. Heel snel. Wanneer komen de schurken u weghalen?"

„Zai altaid kom eten breng vaif, zes uur vroeg. Zai niet eten breng. Zai mai meeneem."

„Ja, compris, begrepen. Ik ga naar m'n vrienden beneden en wij gaan telefoneren. Wij gaan hulp halen. Wacht op ons."

„Iek wachten, maar rapide, snel zain. Iek ongelukkig." Hij sloeg de handen voor zijn gezicht en Karel zag zijn lichaam schokken.

Hij knipte zijn lamp uit, stopte hem in zijn jack en begon naar beneden te zakken. Sneller dan hij eigenlijk wilde liet hij het touw door zijn handen glijden. Het begon te branden in zijn handpalmen. Hij passeerde de lange spleten, zette de tanden op elkaar en belandde eindelijk met een zachte sprong op de grond. Hij liet zich vallen en hijgde zijn moeheid uit. Bas en Tom lieten hem even begaan. Astor likte zijn gezicht en legde een poot op zijn borst. Snel vertelde hij zijn vreselijke ontdekking en herhaalde het telefoonnummer.

„Astor, let op, we gaan terug!" Tom pakte de halsband vast, Karel schudde de lasso los en wond hem op en meer lopend dan kruipend volgden ze de hond naar het hek. Ze wurmden zich onder het prikkeldraad door en draafden naar de tent.

„Nou eerst even rusten en nadenken," begon Karel. Ze gingen zitten en dronken een beker limonade. „Het is bijna een uur. We zitten een dik uur fietsen van het dorp. En het is een donker pad. Bas gaat nu direct weg en belt op. Dat wordt twee uur, half drie. Hij moet net zo lang bellen tot hij aansluiting heeft. Krijgt hij daar geen gehoor, dan moet hij de politie waarschuwen. Vóór vijf uur móét er hulp zijn, anders is het te laat. Tom, Astor en ik gaan de wacht betrekken bij het hek en houden de toren in de gaten."

Tom knikte, Astor gromde en Bas stond op: „Ik zal zo hard mogelijk rijden. Misschien kan ik een kwartier inlopen. Saluut en hou je haaks!" Bas verdween in het duister. Even later was zijn rode achterlicht niet meer te zien.

„Bijna vijf uur," fluisterde Karel, „nog steeds niets te zien."

De jongens lagen vlak bij het hek. De tijd was voortgekropen. Het begon al lichter te worden. Nog dieper hadden ze zich in het struikgewas verscholen. Plotseling begon Astor te grommen. Zijn oren spitsten zich. Tom pakte de halsband vast: „Hier blijven, Astor! Karel, opletten! Hij heeft veel scherper oren dan een mens."

De jongens luisterden nog intenser. Daar hoorden zij motorgeronk. Er kwam een auto aan. „Vooruit, Tom, onder de draad door. We moeten dichter bij de toren komen."

Zo vlug zij konden schoven zij onder het hek door en slopen door het struikgewas. Dezelfde weg die ze al hadden afgelegd. Bij het open gedeelte doken ze

dieper in de struiken weg. Astor gromde zacht en rukte aan zijn halsband. Twee felle autolampen zetten de toren in het licht en doofden toen. De stadslichten bleven branden. Ze zagen twee mannen uitstappen, die achter de toren verdwenen.

„Vooruit, oversteken, net als vannacht." Karels bevel werd direct opgevolgd en ze vonden elkaar aan de voet van de toren. De draaiende motor van de auto ronkte zacht.

„Langs de toren sluipen tot we de auto kunnen zien. Hou Astor goed vast en laat hem niet blaffen."

Voetje voor voetje bewogen ze zich om de hoek van de toren tot ze vlak bij de auto waren. Daar zagen ze de deur van toren openstaan. Het schijnsel van een zaklantaarn bewoog zich flakkerend naar beneden.

„Als die kerels naar buiten komen, laat je Astor los. Dan proberen we ze te pakken te krijgen. Maar wees voorzichtig!"

De twee mannen kwamen naar buiten en trokken meneer Girard mee. Die was nog steeds geboeid. Hij verzette zich hevig. Toen ze vlak bij de auto waren liet Tom Astor los: „Pak ze, Astor, pak ze!"

Met een woedend gebrom stortte Astor zich op een van de mannen. Die wankelde en probeerde de hond af te weren. Karel vloog op de tweede man af en lichtte hem beentje. Die stond echter snel op en wierp zich op Karel. De jongen stelde zich in postuur en paste een judogreep toe. De man vloog tegen de grond, vloekte en stormde weer op Karel toe. Karel ontweek hem, maar de man zette de aanval voort.

Astor had zich vastgebeten in het been van de ander en Tom had diens handen vastgepakt. Maar de man was ijzersterk. Hij rukte zich steeds los en zwaaide met zijn vuisten. Ze vochten verwoed, maar twee jongens en een hond tegen twee grote, oersterke kerels. . .

Toen klonk zwaar geronk boven hun hoofden en flitsten schijnwerpers aan. Met loeiende sirenes schoten twee politieauto's in de richting van de toren. De mannen aarzelden, rukten zich los en wilden naar de auto vluchten. Astor vloog er weer een naar de keel en Karel lichtte zijn achtervolger nogmaals beentje. Toen werden ze geheel omsingeld door zwaar gewapende politiemannen. Handboeien sloten zich om hun polsen en vlug werden ze in de politieauto opgesloten. Twee helikopters landden vlak bij de toren.

Meneer Girard was flauwgevallen naast de auto van de boeven. Astor zat naast hem. De jongens herademden en trokken hun kleren recht. Bas drong zich door de politie heen en sloeg zijn armen om zijn vrienden: „Net op tijd, jongens. Gelukkig had ik direct aansluiting in Amsterdam. De man daar snapte gelijk wat er aan de hand was. Hij belde naar de rijkspolitie en stuurde helikopters en politieauto's. Ze hebben gereden, geréden! Ik moest in het dorp bij het politiebureau wachten. Daar pikten ze me op en ik heb de weg gewezen. Het was bijna vijf uur. O, ik heb hem geknepen dat we te laat zouden komen." Bas zuchtte diep en kneep zijn vrienden in de schouders. Toen bukte hij zich en streelde Astor over de kop. „Beste, brave hond." Een van de politiemannen riep iets en Bas antwoordde. „Kom, jongens, we moeten mee naar het bureau."



Nadat ze zich hadden gewassen en opgeknapt, kwamen ze de kamer van de commissaris binnen. Meneer Girard stortte zich op de jongens, schudde handen, klopte hen op de schouders, maar kon van ontroering geen woord uitbrengen. Later vertelde hij zijn geschiedenis. Hij had inderdaad een manier uitgevonden om benzine in poedervorm te maken. Zijn vriend in Amsterdam had met hem samengewerkt. Toen was hij overvallen en had men hem ontvoerd. Ze wilden zijn geheime formule hebben. Hij had geweigerd. Ze brachten hem naar Holland naar de oude toren. Daar zat hij toen twee maanden. Hij kon zich in zijn gevangenis maar een beetje bewegen, maar mocht wel lezen. Op een dag toen hij in de spiegel keek kreeg hij het idee noodseinen uit te zenden via de invallende zonnestralen. Elke middag had hij S.O.S. geseind.

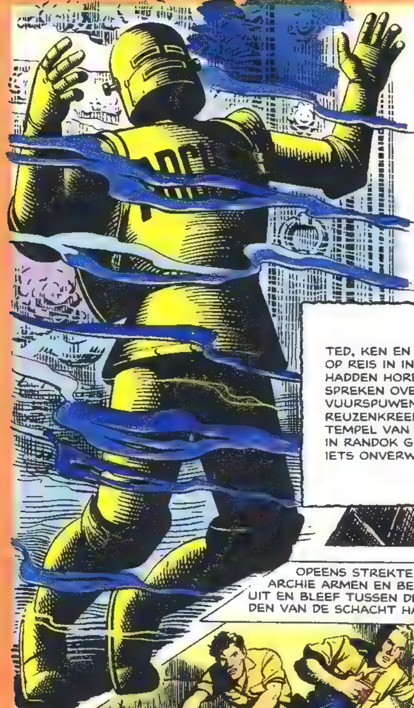
Toen had hij een hond horen blaffen vlak bij de toren. Hij had gefloten en met veel moeite een stukje worst uit het raam gegooid. De volgende dag weer en zo iedere dag als hij hoorde blaffen. Hij had een briefje om de worst willen doen, maar had geen potlood. Hij hoopte dat de eigenaar van de hond een onderzoek zou instellen. . .

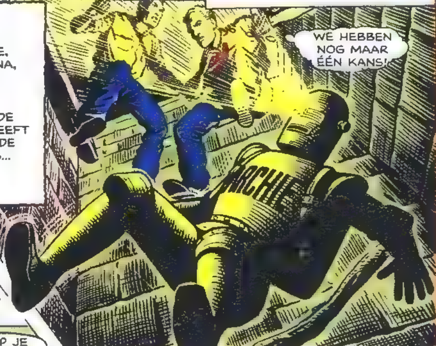
De jongens keerden naar hun tent terug en hadden nog een heerlijke vakantie. Astor werd extra vertroeteld; dat had dat brave dier wel verdiend.

Peter van Dommelen

De man van staal

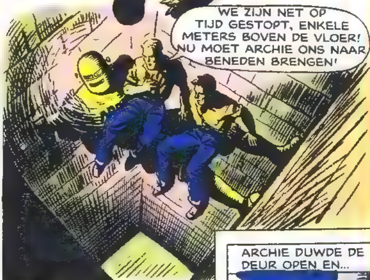
TED, KEN EN ARCHIE, OP REIS IN INDOCHINA, HADDEN HOREN SPREKEN OVER EEN VUURSPUWENDE REUZENKREEFT. IN DE TEMPEL VAN DE KREEFT IN RANDOK GEBEURDE IETS ONVERWACHTS...





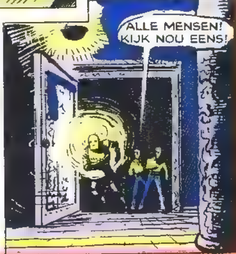
OPEENS STREKTE ARCHIE ARMEN EN BENEN UIT EN BLEEF TUSSEN DE WANDEN VAN DE SCHACHT HANGEN.

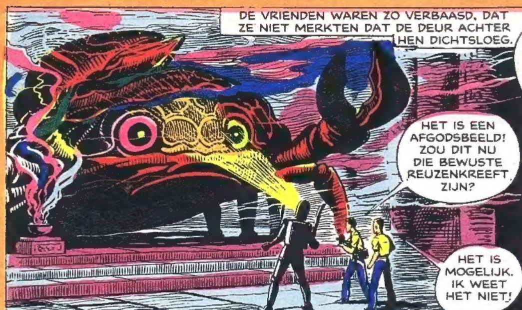
GRIJP JE AAN HEM VAST, KEN!







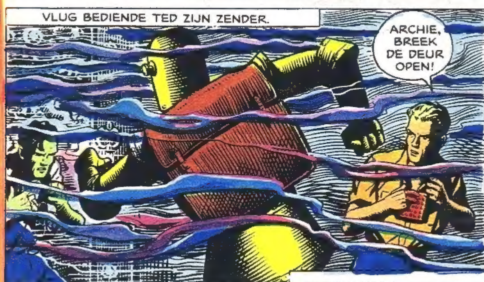


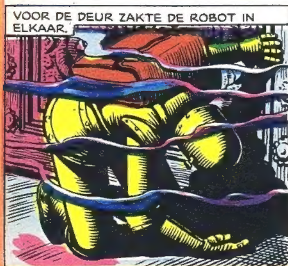

DE VRIENDEN WAREN ZO VERBAASD, DAT ZE NIET MERKTEN DAT DE DEUR ACHTER HEN DICHTSLOEG.
HET IS EEN AFGODSBEELD! ZOU DIT NU DIE BEWUSTE REUZENKREEFT ZIJN?
HET IS MOGELIJK. IK WEET HET NIET!

VOLGENS DE BESCHRIJVINGEN IS DE VUURSPUWENDE REUZENKREEFT ZO HOOG ALS DE BOMEN EN VERNIELT HIJ ALLES WAT OP ZIJN PAD KOMT!

DE WIEROOKGEUR IN HET VERTREK WERD STEEDS STERKER.
IK... IK VOEL ME ZO NAAR!
DAT KOMT DOOR DE LUCHT VAN DE WIEROOK!

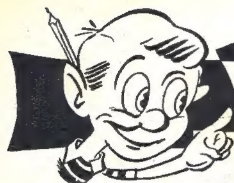
VLUG BRACHT TED ARCHIE IN ACTIE.
GOOI DIE SCHAAL KAPOT, ARCHIE! KEN, DOE DE DEUR OPEN!

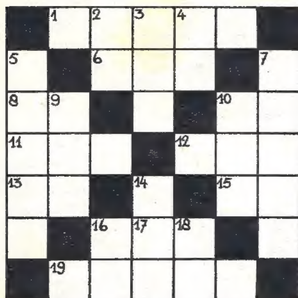
DE KNUPPEL RAAKTE ZIJN DOEL EN DE ROOK WERD MINDER.
GOED ZO, ARCHIE!
TED, DE DEUR IS OP SLOT!

VLUG BEDIENDE TED ZIJN ZENDER.
ARCHIE, BREEK DE DEUR OPEN!

MAAR OPEENS VERLOOR ARCHIE ZIJN EVENWICHT.
IK... IK VOEL ME OOK NIET GOED! IK...

VOOR DE DEUR ZAKTE DE ROBOT IN ELKAAR.

OP DAT MOMENT WEERKLONK EEN STEM.
JULLIE HADDEN GELIJK; DIT IS NIET DE VUURSPUWENDE REUZENKREEFT! MAAR DIE ZULLEN JULLIE NOOIT TE ZIEN KRIJGEN!

MAAR TED EN KEN HOORDEN HET NIET. ZE WAREN BEWUSTELOOS!
EN ZELFS ARCHIE KON HEN NIET MEER HELPEN!





KRUISWOORDPUZZEL

Ingezonden door Leny de Vries in Rijswijk :

Horizontaal : 1 Dier; 6 Raar; 8 Bijwoord; 10 Muzieknoot; 11 Klein meer; 12 Vorm van leggen; 13 Voegwoord; 15 Persoonlijk voornaamwoord; 16 Diepte tussen twee bergen; 19 Lichaamsdelen.

Verticaal : 2 Voorzetsel; 3 Een bittere stof; 4 Oude lengtemaat; 5 Niet dood zijn; 7 Neerslag; 9 Snelle loop; 10 Vertragingstoestel; 14 Straf der verbanning; 16 Lidwoord; 18 Frans lidwoord.

Nog een KRUISWOORDPUZZEL

In de puzzel moet je, evenals in alle andere kruiswoordpuzzels, zowel van links naar rechts als van boven naar beneden woorden invullen. De omschrijvingen staan hieronder.

Van links naar rechts :

2. Deel van een boom
3. Ruimtevaartuig
4. Zangvogel
5. Maat bepalen
6. Jongensnaam

Van boven naar beneden :

1. Soort papegaai
2. In glans of kracht verminderen
3. Mannelijk schaap
7. Een flinke vent
8. Metaal

Visitekaartjes

Ingezonden door Ali Venema in Oost-Souburg :

E. R. Kagents
Vere

Welk beroep heeft deze man ?

Ingezonden door Joop v. d. Wal in Leeuwarden :

N. L. Polper
Sneek

Welk beroep heeft deze man ?

OPLOSSING PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Zoek de letter

VER-M-AAK
PO-PU-LIER
HER-S-TEL
BES-T-UUR
MAND-A-RIJN
TOER-N-OOI
MAT-G-LAS

De tussenletters vormen het woord MUSTANG.

Invulpuzzel

M E E S T E R
B A N K I E R
V E N T I E L
V A N D A A G
C E N T R U M
W E E R Z I N
R A A D S E L

Op de schuine rijen lees je:
MANDRIL en RENDIER

Oplossing puzzel

1. Marrie
2. Adders
3. Duivel
4. Erkers
5. Lorrie
6. Idioot
7. Eeuwig
8. Freule
9. Jochie
10. Examen

Op de eerste rij van boven naar beneden lees je het woord

MADELIEFJE.

Ziekenlijstje

Ansje Nolle (6), Singel 338, Dordrecht, moet nog twee jaar op bed liggen. Zij verzamelt ansichtkaarten.

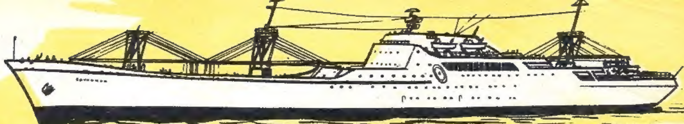
WOORDRAADSELS

1. Eerste muzieknoot + Afrikaan = iemand die niet slim is
2. Zeegras + bijwoord = reukwerk
3. Leren doek + getal onder 10 = marine

Dagboek *van de geschiedenis*

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

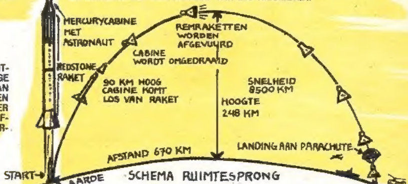
(21)



21 JULI 1959 LIEP IN DE AMERIKAANSE PLAATS CAMDEN HET N.S. (= NUCLEAR SHIP) **SAVANNAH** VAN STAPEL. DE **SAVANNAH** IS HET EERSTE KOOPVAARDIJSCHIP, DAT DOOR KERNENERGIE WORDT VOORTGESTUWD. HET KAN RUIM DRIE JAAR VAREN ZONDER TE TANKEN. HET ZAL WAARSCHIJNLIJK IN DE LOOP VAN DIT JAAR DE HAVENS VAN ROTTERDAM EN AMSTERDAM AANDOEN. EEN UITVOERIGE BESCHRIJVING VAN DIT SCHIP STAAT IN SJORS NR. 37 VAN 1962.

21 JULI 1958 VLOOG HET LAATSTE AMERIKAANSE LUCHTSCHIP VOOR DE EERSTE KEER. HET 131 METER LANGE GEVAARTE WERD GEBRUIKT VOOR DE OPSPORING VAN ONDERZEEBOTEN EN ALS VLIEGEND RADARSTATION. EEN LUCHTSCHIP VAN DIT TYPE LEGDE IN 1958 ZONDER TUSSENLANDING IN 264 UUR EEN AFSTAND AF VAN VIJFTIENDUIZEND KILOMETER. VANWEGE HUN KWETSBAARHEID WORDEN LUCHTSCHEPEN NIET MEER GEBRUIKT.

21 JULI 1961 MAAKTE DE AMERIKAAN VIRGIL GRISSOM EEN RUIMTEREIS IN EEN MERCURY-RUIMTECABINE. ZIJN VOORGANGER WAS ALAN SHEPARD, DIE OP 5 MEI VAN DAT JAAR AMERIKA'S EERSTE RUIMTEVAARDER WERD. TIJDENS DE VLUCHT, DIE ZESTIEN MINUTEN DUURDE, LEGDE GRISSOM EEN AFSTAND AF VAN 670 KILOMETER EN BEREIKTE HIJ EEN HOOGTE VAN 248 KILOMETER.





19 JULI 1936 BRAK ER IN SPANJE EEN MILITAIRE OPSTAND UIT ONDER LEIDING VAN GENERAAL FRANCO. MET DEZE GEBEURTENIS BEGON DE SPAANSE BURGEROORLOG. FRANCO WERD GEHOLPEN DOOR PORTUGESE, ITALIAANSE EN DUITSE TROEPEN, DIE IN SPANJE OORLOGSERVARING KWAMEN OPDOEN. DE TEGENSTANDERS VAN FRANCO, DE REPUBLIKEINEN, WERDEN DOOR RUSLAND GEHOLPEN. DE GROTE LANDEN KEKEN TOE EN DEDEN NIETS. HET SPAANSE VOLK WAS HET SLACHTOFFER IN DEZE OP ZEER WREDE WIJZE GEVOERDE OORLOG, DIE DOOR FRANCO WERD GEWONNEN. HIJ IS NOG STEEDS AAN DE MACHT.



20 JULI 1944 WERD ER OP DE DICTATOR VAN DUITSLAND, ADOLF HITLER, EEN BOMAANSLAG GEPLEEGD DOOR EEN GROEP OFFICIEREN, DIE WILDEN VERHINDEREN DAT DUITSLAND GEHEEL TE GRONDE ZOU GAAN. DE BOM WAS DOOR GRAAF VON STAUFFENBERG IN EEN TAS DICHT BIJ HITLER GEPLAATST. DE GRAAF VERTROK EN EVEN LATER ONTPLOFTE DE BOM. VERSCHEIDENE HOGE OFFICIEREN WERDEN GEDOOD, MAAR HITLER BLEEF NAGENOEG ONGEDEERD. VON STAUFFENBERG EN ZIJN MEDEWERKERS ALSMEDE VEEL ONSCHULDIGEN WERDEN OP BEVEL VAN HITLER GEDOOD.

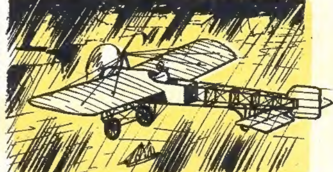
20 JULI 1960 WERD MET SUCCES DE EERSTE POLARISRAKET VANUIT EEN ONDER WATER VARENDE ATOOMONDERZEEËR, DE **GEORGE WASHINGTON,** AFGEVUURD. DE RAKET, WAARVAN DE BOOT ER ZESTIEN MEEVOERT, WORDT MET SAMENGEPERSTE LUCHT NAAR BOVEN GESCHOTEN. BOVEN WATER START DE RAKETMOTOR, WAARNA DE AUTOMATISCHE BESTURING DE RAKET NAAR ZIJN DOEL BRENGT. DIT DOEL MAG MAXIMAAL DRIEDUIZEND KILOMETER VAN DE BOOT LIGGEN.

ATOOMONDERZEEBOOT „GEORGE WASHINGTON" LANG 115.80 METER BREED 10 METER SNELHEID ONDER WATER 65 KM PER UUR.

22 JULI 1588 KOOS DE SPAANSE ARMADA, GEBOUWD ONDER KONING PHILIPS II, ZEE OM DE ENGELSEN EN HOLLANDERS TE VERSLAAN. DE VLOOT BESTOND UIT 130 GROTE SCHEPEN, BEWAPEND MET 2430 KANONNEN EN BEMAND MET 19.300 SOLDATEN EN 8050 MATROZEN. DE ENGELSE VLOOT TELDE ONGEVEER 200 KLEINERE SCHEPEN, DE HOLLANDERS EN ZEEUWEN HADDEN 130 KLEINE SCHEPEN. OP 29 JULI VERSCHEEN DE VOLGENS DE SPANJAARDEN „ONOVERWINNELIJKE VLOOT" IN HET KANAAL. OP 2 AUGUSTUS BRAKEN DE EERSTE GEVECHTEN UIT. DE SPAANSE BEVELHEBBERS HADDEN NIET VEEL VERSTAND VAN VAREN EN OORLOG VOEREN OP ZEE. BIJNA AL HUN SCHEPEN WERDEN DOOR DE LICHTERE EN SNELLERE SCHEPEN VAN DE ENGELSEN EN HOLLANDERS VERSTROOID EN VERNIETIGD. EEN ZWARE STORM ZORGDE VOOR DE REST. MEER DAN 9000 SPANJAARDEN KWAMEN OM. DE SPAANSE HEERSCHAPPIJ OP ZEE WAS AFGELOPEN.



25 JULI 1909 VLOOG DE FRANSMAN LOUIS BLÉRIOT ALS EERSTE OVER HET KANAAL VAN FRANKRIJK NAAR ENGELAND EN VERDIENDE DAAR EEN PRIJS VAN 10.000 GULDEN MEE. ZONDER KAARTEN, KOMPAS OF HORLOGE, IN EEN LICHT VLIEGTUIGJE, GEMAAKT VAN DRADEN, HOUT EN ZEILDOEK MET EEN PAAR FIETSWIELEN ALS LANDINGSGESTEL VLOOG BLÉRIOT RICHTING ENGELAND. ONDERWEG RAAKTE HIJ OOK NOG IN EEN DICHTE MIST VERZEILD. TOEN HIJ DAALDE, GREEP EEN RUKWIND HET LICHTE TOESTEL EN WIERP HET TEGEN DE GROND. HET LANDINGSGESTEL BRAK AF, MAAR BLÉRIOT BLEEF ONGEDEERD.



23 JULI 1952 KWAM IN EGYPTE GENERAAL NAGUIB AAN DE MACHT. KONING FAROEK MOEST HET LAND VERLATEN. OP 17 APRIL 1954 WERD NAGUIB AFGEZET DOOR NASSER, DIE NOG STEEDS PRESIDENT IS.

24 JULI 1837 SPRONG DE ENGELSMAN COCKING MET EEN ZELFGEMAAKTE PARACHUTE VANAF EEN BALLON NAAR BENEDEN. HIJ HAD ZOVEEL VERTROUWEN IN ZIJN VINDING, DAT HIJ HET NIET EERST MET BALLAST PROBEERDE, MAAR METEEN ZELF NAAR BENEDEN SPRONG. TOEN HIJ DE VERBINDING MET DE BALLON LOSSNEED, VIEL DE PARACHUTE ALS EEN BAKSTEEN NAAR BENEDEN. COCKING VIEL TE PLETTER.

25 JULI 1963 WORDT KONINGIN ELISABETH VAN BELGIË 87 JAAR. ZIJ IS BEKEND DOOR HET JAARLIJKSE MUZIEKCONCOURS, DAT ZE SINDS 1937 ORGANISEERT, EN DOOR HAAR REIZEN NAAR CHINA EN RUSLAND, DIE HAAR DE BIJNAAM „DE RODE KONINGIN" BEZORGDEN.





BULTERS.



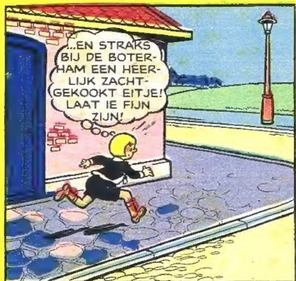




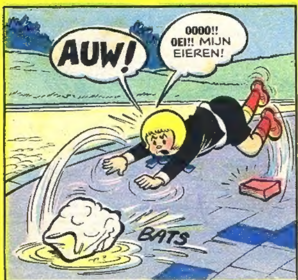














Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.

Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.